

ORIGJINA TJETËR

ndryshimi i vërtetë nuk vien duke luftuar

© 2026 Eri Malsori. All rights reserved.

The book “Origjina Tjetër” is part of the pasionBlog project (pasion.al). All moral and legal rights to this book and to everything published under the same name are reserved. No part of it may be reproduced, distributed or transmitted in any form without the prior written permission of the author, except for brief quotations with the source credited.

Publication details

Author and ownership

Eri Malsori · eridrekaj.com

Published at

pasion.al

Legal identity

NIPT: M67624701N

Contact

For general questions, collaboration requests or copyright matters:
support@pasion.al

For legal matters and privacy:
legal@pasion.al

Disclaimer

Everything in this book is of an entertaining nature and a reflection of my personal experiences in fictional circumstances. I do not intend to give professional advice, I do not aim to offer guidance for particular situations, and no text should be taken as a basis for making decisions. Any resemblance to names or circumstances is entirely coincidental.

Within the limits of the law, I accept no responsibility for actions that anyone may or may not take as a result of reading this material. If you feel affected by any topic or similar situation, I encourage you to seek appropriate professional help or advice.

Content is 18+. © 2016 – 2026 pasionBlog.

Contents

Deri ne Fund	5
Nuk ka asgje me te zakonshme se ankthi para takimit te pare.	
Kaq afer qiellit	11
Ne kalate e heshtura, ku koha fle mbi gure te lashte, eshte deshira ajo qe zgjohet papritur.	
Frymemarrje e Nje Fundjave	16
Kur dashuria nuk ka me dyshim, por vetem deshire per te ndare cdo cast, edhe nje udhetim i thjeshte behet arratisje e shenjte.	
Per nje Bluze te Re	22
Rruget e dashurise njihen, por ti kurre nuk e di ku te cojne.	
Nuk eshte Xheloz i (p1)	27
Ne heshtje, ajo u cel si nje lule ndaj nje tjetre. Une s'preka asgje - por ndjeva gjithcka.	
Nuk eshte Xheloz i (p2)	34
Ajo me lejon te humbas ne nje trup te huaj, por syte e saj me kujtojne se zemra me pret diku tjetër.	
Nuk eshte Xheloz i (p3)	40
Kur me hap trupin si nje porte lavdie, kuptoj: me dha gjithcka, per se verteti!	
Kujtime te Lageshta; Lovcen	45
Nje udhetim i thjeshte ne Mal te Zi, qe kthehet ne kujtimin me te zjarre te dashurise sone.	
Kujtime te Lageshta; Podgorice	50
Situata merr nje tjetër rend, shtrire para TV, duke kujtuar skena qe na ndezin shpirtin.	
Kujtime te Lageshta; Cetinje	55
Mes gotave me vere dhe urimeve te mesnates, zbulojme nje kenaqesi te re.	
Kufinjtë qe i thyejme	61
Ne dashuri, sa me e plote qe eshte ajo, aq me thelle do te ndiesh.	
Deri ne fund, serish	66
Nje pervjetor qe nis si nostalgji romantike ne periferi te qytetit dhe perfundon ne nje nate pasioni te eger si deshmi e plote trupore.	

Deri ne Fund

07.06.2025

Nuk ka asgje me te zakonshme se ankthi para takimit te pare.

E pres ne kafe, por ne kembe aty ne diell e sme duket aspak nxehte se temperaturen ma ka ngrite ajo qe kur me shkroi “po vij”. Zemra me rreh si adoleshent, edhe pse jam me i rritur se sa dua te pranoj — por kjo vajze, kjo grua, kjo qe quhet Elsa, ka nje menyre te veten per te me bere te ndjehem si per here te pare. Dhe kjo eshte hera e pare e jona ne fakt, jashte syve te te tjereve e brenda syve tane. Nuk eshte me flirt virtual, nuk eshte me buzeqeshje e fshehte pas xhamit a pas perdes. Dhe ja ku eshte ajo, perballe meje, me buzet qe i dridhen pak kur me sheh, sikur do te me thoshte “po, jam po kaq e lumtur sa ti”.

Nuk kalojne as dy minuta dhe ajo me afrohet si te kishte jetuar me mua gjithë jeten. Kemba e saj prek timen, duart ne bashkohen, gjokset na afrohen na behen nje dhe une, pa shume ceremoni, perkulem pak dhe e puth. Nuk eshte vetem puthje pershendetjeje; eshte puthje e pare dashurie, qe kerkon shijen e gojes se saj, e qe s’do te ndalet me nje minute te vetme. Ajo e pranon, e kerkon, me terheq edhe me afer. Dhe pastaj gjithë ndenja ne bar eshte nje loje bisedash, e buzesh, nje ndarje e nevojshme vetem per te marre fryme, e jo per te ndalur deshiren. E prekim njeri-tjetrin si dy njerez qe s’kane kohe, si dy njerez qe e kane gjete me ne fund hapesiren per te gene te singerte ne deshire e ne gjithcka kane prite perjetesisht.

Mbremja vazhdon neper rruget e Shkodres, ku guret e kalldremit marrin nje drite te ngrohte nga llampat e rruges e klubeve neper pedonale dhe zerat e njerezve shnderrohen ne sfondin tone. Dhe ndalemi te shijojme dicka, nje pizza e dicla tjetër, te dy me gota ne dore, duke fole e duke qeshe pafund per gjithcka kemi thene e treguar deri sot, por me shume duke veshtruar buzet e njeri-tjetrit, sikur duke prite puthjen tjetër ne cdo hap. Me pas, nje darke tek Tradita, me ushqim qe nuk e kujtoj sepse gjithë shijet e mbremjes jane ne pranine e saj aty ne muziken e Nimet Lekes — ne menyren si ajo me sheh, si me rreshqet gishtat mbi dore, si me ngjesh gjurin nen tavoline; nje “provokatore” qe une e dua.

Kur me ne fund kthehem ne dhome pas nje mbremje te gjalle e te plote, ajo futet para ne dhome me hapa te ngadalte por te sigurt, duke me kthyer koken per te me pare, me nje drite lozonjare ne sy qe thote me shume se fjalet. Une e mbyll deren pas nesh, dhe qetesia qe mbizoteron eshte si nje ftese per gjithcka qe kemi mbajtur brenda prej kohesh. Afrohem, i vendos duart rreth belit dhe e terheq lehte drejt vetes, duke e puthe menjehere — jo me ngurrim, por me gjithë zjarrin qe me ka marre me vete gjithë mbremjen e qe prej nje muaji.

Ajo me kap pas qafe dhe me shtrengon fort, buzet tona perplasen, gjuha ime hyn menjehere brenda gojes se saj, sikur kerkon te pije nga etja e saj. Puthja eshte e pangopur, e gjate, me ngerc, me etje te grumbulluar ne cdo sekonde te pritjes sone. E mbeshtes pas murit te dhomes dhe ia kerkoj buzet me zjarr, pastaj qafen, pastaj poshte veshit. Ajo renkon bute, dhe renkimi i saj me cmend.

E coj drejt shtratit pa u shkeputur nga puthjet. Filloj ta zhvesh avash, me duar qe i rreshqasin mbi bluze, duke ia hapur nje nga nje kopsat, me gishta qe qendrojne mbi lekure cdo here qe zbulohet nje pjese e re. Kur gjoksi i saj del ne drite, oh sa me paska munguar gjithmome; i vendos duart menjehere — i kap te dy gjinjte me shuplaka te plota, duke i shtrenguar lehte ne fillim, pastaj me fort. Ajo ngrihet pak drejt meje, duke me ofruar me shume, dhe une e kuptoj qe eshte gati per cdo prekje tjeter qe kam ne mendje e qe e kam paralajmëruar mbremjeve ne mesazhe.

Perkulem dhe ia marr njerën thithke ne goje, duke e thithur ngadale, pastaj me me shume force, nderkohe qe gishti im i madh ferkohet mbi tjetren me levizje rrethore. Ajo me kap koken dhe me shtyn me shume ne drejtim te gjoksit. Ndjej si i ngrihen thithkat, i frocohen, si reagojne ndaj cdo levizjeje te gjuhes dhe buzeve te mia. Gjoksi i saj eshte i bute, i ngrohte, dhe une nuk mund te ndalem — dua ta kem te terin ne goje.

Me nje levizje e shtri ne shtrat, me gjunje te perkulura. I puth kofshet

rrumbullake, duke ndalur buzet te cdo vije qe me udhezoi drejt mesit te saj. Ajo hap kembet me ngadale, duke me treguar qe eshte e lagur, qe trupi i saj tashme me kerkon. Ulem poshte saj dhe e nuhas fillimisht, ia ndjej aroren qe me mbush mushkerite e me deh. Pidhi i saj eshte i paster, i ngrohte, me nje lageshti qe duket sikur me fton brenda vetes. E puth ngadale, thjesht buzet e jashtme, pastaj me me shume gjuhe, me shume thellesi.

E lepij me ritem te qete ne fillim, pastaj me me shume presion. Gjuha ime ngjitet mbi klitorin e saj, pastaj futet brenda saj, pastaj rrotullohet rreth tij. Ajo renkon me me shume ze, me kap floket dhe me shtyn me shume. E ndaloj nje cast vetem per t'i ngrite pak bythen me duar dhe per t'ia rrahur me shuplaka — nje here, pastaj dy here — dhe tingulli i goditjes mbi mishin e bute me nxe gjakun edhe me shume. Ajo rrotullohet nen mua, dhe une i perseris goditjen, duke pare si lekunden vithet e saj si nje vale e bute deti qe me pret te zhytem.

Ngrihem, e kap per beli dhe shkoj lart i qendroj siper. E shikoj ne sy, si buzeqesh teksa ia rreshqas brenda ngadale — trupi i saj me pranon si te ishte formuar fiks per mua. Eshte e ngushte, e lagesht, dhe ndjesia e shtrengimit eshte e plote. Filloj te leviz me ritem te ngadalte ne fillim, duke i kapur gjunjet e saj dhe duke i cuar me lart. Pastaj perkulem mbi te dhe e puth me zjarr, nderkohe qe e penetroj me thelle. Puthja eshte e shfrenuar — nuk eshte me thjesht kontakt buzesh, por beteje gjuhesh, frymemarrjesh, renkimesh qe perzihen ne nje.

I kap serish gjinjte dhe i shtrengoj fort, pastaj i vendos te dy thithkat ne goje njera pas tjetres, si te doja t'i lija shenjen time. Ajo me perqafon fort, me shtrengon kembet rreth belit dhe me kerkon me thelle. Ritmi behet me i forte, perplasja e trupave tane me e zhurmshme, me e pandalshme.

Dhe pas nje momenti, rrotullohem e i ulur ne krevat, mbeshtetur pas

kokes se tij, ia mbaj duart rreth belit se saj ndersa ajo ngjitet ngadale mbi mua, me nje vetebesim qe me mbyt. Me shikon ne sy me nje buzeqeshje qe fsheh zjarr, e pastaj ulet ngadale mbi karin tim te ngritur lart si rakete, derisa e ndjen te terin brenda saj – deri ne fund. Behet nje me mua, dhe per nje cast ndal frymen. Pastaj fillon te levize, me ritem te qete, duke tundur legenin me nje mjeshteri qe me ben te mos di me as ku jam. Cdo ulje e saj me con me thelle brenda, cdo ngritje me le pezull ne nje etje te re. Une i kap gjinjte fort, i shtrydh si per t'i bere te miat, ndersa ajo perkulet mbi mua dhe me puth, thjesht per te me cmendur edhe me shume. Trupi i saj tundet me nje bukuri kafsherore, floket i bien mbi fytyre, dhe ne ate drite te bute duket si nje perendeshe e krijuar vec per kete nate. I marr gjirin ne goje, i shtrengoj belin me duart qe i shtrihen e i ngjiten si rryme nneper trup, dhe ndjej se ajo eshte ne ekstaze – renkon, me kerkon me fort, me ngjesh me kofshe si te mos doje te me lejoje te dal me. E shoh drejt ne sy, dhe per asnje cast nuk dua te ndalem. POra ajo syte i ka lart ne tavan; por kerkon te gjeje qiellin, eshte ne kulmin e saj, dhe me merr me vete. Ne ate cast, me duket me e bukura qe kam pare ndonjehere.

Pastaj ndaloj dhe i kerkoj te ulet. Ajo e kupton menjehere, shtrihet dhe me fton ti afrohem e me merr ne goje si nje artiste e etur. Me thith ngadale, me buzet e lagura dhe te buta, duke me pare ne sy, duke rrotulluar gjuhen ne maje dhe duke me cuar ne prag te cmendurise. Ma lepin me kujdes, pastaj me thelle, duke me treguar se ajo e zoteron kete pjese te trupit tim. Gishtat e saj me perkedhelin testikujt, dhe une s'mund te rri pa i futur doren ne floke dhe pa i diktuar pak ritmin; sado qe ajo ska nevojë.

Me pas e ndaloj serish, e kap fort nga beli dhe e terheq pas vetes. Ajo shtrihet anash, ne pozicion bizet, dhe ia fus serish nga pas, duke e mbajtur nga nje kofshe a nga beli. Ky pozicion na jep thellesi, intimitet dhe nje pamje qe me cmend — e shikoj shpinen e saj, floket qe i bien ne qafe, dhe shijoj perplasjet e mia pas trupit te saj me ritem

te shpejte. Prape i rrah bythen me shuplake, me te forte kete here, dhe ajo renkon, perkulet me shume per te me lejuar te futem edhe me thelle.

Kur ndjej qe kulmi po afrohet, terhiqem, e shikoj si i pulson pidhi, dhe ia derdh mbi trup si nje shperthim — ne shpine, mbi vithe, mbi bel. Sperma ime i perhapet ne lekuren e saj shkelqyese si boje e bardhe mbi nje tablo, dhe ajo shtrihet ashtu pa fjale, e lodhur, e qete. Dhe ndihet, e nuk ndihet, aspak e piset.

Megjithate... Une e pastroj me kujdes, e perkedhel me gishta neper gjoks dhe bark, dhe ajo me terheq pas vetes, e perqafuar, me fytyren time te shpatulla e saj. Dritat i leme ndezur akoma, jo nga harresa, por sepse dua ta shoh. Dua ta shoh edhe kur eshte ne gjume — si frymon, si i ndrisin buzet dhe si me duket e imja ne ate heshtje te plote pas stuhise. E duke ia ndier frymemarrjen, me bindje them me vete: kjo eshte vetem e para nate! Dhe ndoshta, e fundit femer.

Kaq afer qiellit

19.06.2025

Ne kalate e heshtura, ku koha fle mbi gure te lashte, eshte deshira ajo qe zgjohet papritur.

Nje jave pa e pare dhe me duket si nje stine pa drite, si nje muzg i zgjatur qe s'me le te dalloj me as oret, as ditet, as tingujt qe nuk jane zeri i saj. Kur vendosim e me shkruan se do te takohemi ne Lezhe, zemra me bie si kambane ne gjoks dhe ndiej se gjithcka tjeter zbehet, humbet ngjyre, behet pa kuptim. Sepse ky eshte kuptimi, eshte takimi qe e pres me nje padurim qe me ngjan me etjen, me ate nevojen bazike per te jetuar, per te prekur, per te qene prane.

Une arrij me heret, sepse nuk mund te vonohem kur di qe do ta shoh. E pres me nje perzierje emocioni dhe qetesie te rreme qe me rrjedh ne gjak si nje perzierje vere dhe caji. Ajo zbret nga ana tjeter e une i mberrij afer ta marr e kur e shoh, me floket qe i valeviten pak nga era, me duket si nje pikturë qe me ka munguar gjithë keto dite, si nje jehone e gjalle e deshires qe s'ka pushuar se foluri brenda meje.

I bej me shenje e vjen e futet ne makine. Asnjëri nuk thote shume fjale, sepse ka raste kur heshtja nuk eshte bosh, por eshte e mbushur me gjithcka qe duam t'i themi njeri-tjetrit me duar, me shikime, me pranine qe rri pezull mes dy trupave qe mezi e permbajne vetveten. Ngjitemi lart, drejt Kalase se Lezhes. Dhe ndersa kalojme prane rojes qe na buzeqesh si te na njohe, une ndiej nje lloj fshehtesie qe me ngjall ethe, nje ndjesi si te ishim ne nje perгатitje per dicka te ndaluar, te fshehte, te pabesueshme – dhe kjo me eksiton pa e fshehur. E sa e lehte eshte kjo kur mendon se eksitimet prej saj, jane kaq te thjeshta.

Futemi brenda, ku si per fat askush nuk ka ardhur. Zhurma e qytetit ka mbetur poshte, larg, si nje enderr qe nuk na perket, dhe ne rrijme per pak ne bar, ne nje qoshe ku syte tane nuk ndahen. Dhe buzet fillojne te takohen si dy zogj qe kane harruar stinet. Puthjet jane fillimisht te buta, pastaj te ngrohta, pastaj kerkuese, te njoma, te shtrira si shirat e majit qe nuk ndalen derisa cdo gje te kete marre aromen e lageshtise. Duart na shetisin kudo neper trup, fillojne nga floket, gusha, qafa, gjoksi pak i zbuluar, kofshet e trasha, oh, zemra

ime e hallakatur, kjo vajze e ben cdo here si te pare.

Ngrihemi e ecim me tej, tej barit, drejt qendres kalase, pastaj drejt nje cepi te fshehur qe duket si te na kishte pritur prej kohesh, ku guri ndihet i ngrohte dhe hija e dites behet carcaf per trupat tane qe po nisin te thurin nje gjuhe qe nuk ka nevoje per fjale. Ajo me rri perballe, me sheh ne sy me nje zjarr qe nuk kam pare ne askend tjeter, dhe ndersa une i afrohem, ajo me perqafon si te donte te me thithte brenda saj, si te ishte e uritur per cdo frymemarrje timen, per cdo milimeter te lekures sime, dhe puthjet behen gjithnje e me te thella, me te lageshta, me te mberthyera ne mish dhe mall. Duart tona jane te paduruara, kerkojne, gjejne, zbullojne. Ajo mi ve duart ne fytyre e ne gjoks e me drejton poshte; e une ulem ndenjmur aty para saj, si per lutje.

Dora ime shkon poshte, e ndjen si me pret lageshtia e pidhit te saj, si me ftoh e me ndez njekohesisht. E ledhatoj me gishtin tregues dhe te mesit, duke i bere rreth klitorit me kujd es, me nje ritem qe e kam mesuar nga frymemarrja e saj, nga zerat qe les hon kur eshte e perqendruar plotesisht ne ndjesi. Ajo hap pak me shume kem bet, me lejon, me nxit, me shtyn te vazhdoj, derisa fryma i behet me e shpejte dhe ajo perkulet lehte mbi mua, e me kap per floket sikur te do te me fuse me thelle ne ate bote ku s'mund te ekzistoj askush tjeter perv ec nesh. Gjuha i leviz kudo, mbi mishin e saj te buke, te ngrohte - qull dhe qe shijon si nje miks i frutave me te mira te tropikut.

Une shtrihem ne gurin e nxehte, e ajo me hipen siper, jo mbi bel, jo si zakonisht - me hipen me pidhin e saj mbi fytyre, me mbulon me trupin e saj, me aromen dhe nxehtesine qe me vjen si vale mbi vale, dhe une e marr me goje, e fus gjuhen mes buzeve te pidhit te saj dhe e lepij ngadale, thelle, me lapsin qe vizaton mbi lekure nje leter dashurie te padukshme.

Ajo me qendron mbi goje, me fustan ma ka mbuluar krejt koken, me mbeshtet ne fytyre me gjithë peshen e trupit te saj sikur do te me

fuse brenda te terin dhe leshon tinguj qe me thyejne gjithë vetepërmbajtjen; ne ata tinguj ka dëshire, ka pranim, ka një “po” qe s’ka nevojë për më shumë fjale. Kari kërkon të ngrihet drejt qiellit, dhe nuk duroj më, e nxjerr më doren tjetër, filloj të masturbohem ngadalë, duke ndjere sa aromën e saj në hundë, aq edhe nxehtësinë time qe më ngrihet nga poshtë, dhe është një ndjesi aq e plotë, aq e rrumbullakosur, sa ndiej se po digjem brenda në një zjarr qe madje më jep jetë.

Ajo zbret ngadalë, më sheh më atë buzëqeshjen qe i merr gjithë fajet dhe më le pa mbrojtje. Pastaj më hipen siper, ulët mbi karin tim më një ritëm qe është si kenge, qe më hyn thellë në brendësi, ritëm më të cilin unë kam rënë në dashuri. Më përfshin, më mbulon komplet, dhe cdo herë qe ngrihet dhe zbret, trupi im ngrihet më të, si një instrument qe ajo di ta luajë më përpikëri, më dëshire, më dije të lindur. Dhe më shikon në sy, më mbështetet mbi gjoks, më kafshon lehtë qafën, më thotë emrin nëpër zë, si një lutje, si një mallkim qe më zgjat jetën.

Kjo zgjat, zgjat në mënyrën më të embël të mundshme, sepse ajo leviz si mbi kale, më kercimë qe më marrin frymën, më ngjeshje të thella qe më bëjnë të harroj gjithçka qe nuk është ky cast. Ky trup, kjo femër, ky qiell qe më përthith, derisa unë ndiej se nuk mbaj më, se jam në prag të shpërthimit, dhe i them, i peshperit, i nxjerr zerin qe më dridhet: “Po vij...”

Ajo ngrihet më shpejtesë, më atë saktësinë qe më cudit sa herë, më merr në gojë, e zhyt karin tim të lagur thellë mes buzëve të saj qe e përpijne pa meshirë, më një afsh qe s’e kam ndier kurrë më parë, dhe kur prishem, prishem në gojën e saj, mes lageshtësie, mes gjuhës qe më shtrydh, më një vullkani qe nuk do të ndalet derisa të zbraz cdo pike. Ajo nuk ndalet, nuk le asnjë grimcë për më vone, vetëm më sheh pastaj, më sheh thellë, më buzëqesh si të më kishte cliruar nga një mallkim, dhe bie e mbështetet mbi trupin tim.

E perqafoj. E perqafoj si te mos kishte kthim. Dhe ajo e vendos koken ne gjoksin tim, frymon thelle, pa ze, thjesht e pranishme, si nje melodi qe me ka munguar, si nje qetesi qe me meson te dua pa nxitim. Aty, ne qendren e heshtur te Kalase, ne prehemi njeri ne tjetrin, dhe per disa minuta, asgje tjeter nuk ekziston – as emrat tane, as qyteti poshte, as ora qe ecen – vetem ky trup qe me rri prane dhe kjo zemer qe me rreh ne kraharor, si per te me kujtuar se pas gjithë asaj qe ndodh, ndoshta ka nje laps, qe definon rruget tona.

Frymemarrje e Nje Fundjave

23.06.2025

Kur dashuria nuk ka me dyshim, por vetem deshire per te ndare çdo cast, edhe nje udhetim i thjeshte behet arratisje e shenjte.

Elsa tashme eshte ajo qe e dua pa pasur nevoje te mendoj dy here. Nuk eshte thjesht e dashura ime — eshte shoqja ime me e mire, bashkepunetorja ne te gjitha marrezite qe me lindin, krahu im i djathte kur dua te fluturoj larg gjithckaje. Jemi si dy femije qe lozin me ndjenjat, por e dime mire cfare kemi ne duar: njeri-tjetrin! Buzeqeshja e saj me jep paqe, ndersa zeri i saj me liron. Kur me sheh me ata syte qe dine te degjojne, me ben te harroj gjithcka pervec saj.

Nje nate, mes bisedave te gjata dhe batutave qe vetem ne kuptojme, i them: “Hajde ikim diku larg, diku ku s’ka asgje pervec nesh.” Ajo buzeqesh, i ndrit fytyra. Tamare? Ai vendi i heshtur mes maleve, ku lumi rreshqet si gjarper i ngadalte ne preherin e tokes. Aty ku ajri duket me i lehte dhe njerezit te pershendesin me sy, e edhe me fjale. E vendosim ta bejme realitet. Nuk eshte thjesht nje udhetim, eshte nje arratisje e bukur per te forcuar dashurine.

Te nesermen shkoj e marr. Ne sedile le per surprize nje buqete me lule qe i perngjajne pak natyres se saj: nje e bardhe, e paster, e bute si shpirti i saj, dhe nje e kuqe, e zjarrete, e embel, si zemra e saj qe i rreh fort. Ajo kur i sheh befasohet dhe me perqafon, me puth ne faqe, dhe me fal ate ndjesine e ngrohete qe me ben te dua te rri me te gjithete jeten. Ulem ne timon dhe nisim rrugen drejt shtepise sime. Gjate udhetimit qeshim, ngacmohemi, shpesh thjesht e shoh me bisht te syrit dhe ajo me jep nje buzeqeshje qe me ndez me shume se sa cdo fjale. Ndonjehere edhe dora mes kofsheve te saja, si per tu shlodhe pak ne gjymtyre e per tu ngarkuar ne mendime.

Kete nate, do fleme bashke. Pijme nje gote vere, pastaj nje tjetër, pastaj qeshim si te dehur nga afersia, jo nga alkooli. Ne shtrat ajo afrohet, mbeshtetet tek krahu im, dhe fillon te me perkedhele me gishta te ngadalte. Nuk eshte nje nate epshi te papermbajtur — eshte nje nate perkedheljeje, dashurie te bute, ku trupat tane flasin me shume se fjalet – komunikojne me ngrohtesi e arome te njeri-tjetrit. Dhe bejme dashuri ngadale, si te kemi gjithete kohen e botes perpara.

Dhe e ledhatoj pa ngutje, duke e sodite, e ndjej si me dorezohet me gjithë qenien e saj e sonte mund ti bej cte dua nese dua. Flasim pak, bejme dashuri shume. Dhe fjetja vjen natyrshem, te perqafuar.

Te nesermen zgjohemi heret. Ajo, me floket e crregullt dhe syte gjysme te mbyllur, duket si nje perkedhelje e Zotit mbi kete mengjes. Nisim rrugen drejt Tamares me driten qe perhapet ngadale mbi rruget e mbuluara me peme, deri lart ne maje te malit. Kur mberrijme tek shtepia ku do qendrojme, nje vile e vogel ne koder te fshatit dhe jo larg rrjedhes se Cemit – ketu na pret qetesia e plote dhe shpirterat tane e dijnë me mire se c’presin. Pasditen e kalojme duke ece neper fshat, bejme foto me telefonin qe mezi e mbajme drejt nga te qeshurat, e puthemi shume buze lumit, te ujevare e vogel — me filladin qe na ftoh lekuren, por jo trupat asnje moment.

Mbremja ka mbeshtjelle gjithë Tamaren me nje heshtje te qete e kurioze. Ne ballkon, ku ndricimi vjen vetem nga drita e zbehte qe derdhet nga brenda, rrimen ulur ngjitur, me nje corcaf te holle qe nuk na mbulon dot plotesisht – sa dolem nga dushi, duke pire liker sheqe qe zonja e shtepise na mirepriti. Elsa e kthen koken ngadale nje moment, me sheh ne sy, dhe me puth. Fillimisht lehte, pastaj me gjate, me thelle, derisa fryma e saj e ngrohte perzihet me timen, dhe gishtat e saj fillojne te luajne mbi gjoksin tim, ngadale, si ne nje koreografi te stervitur. Nuk ka nevojë per fjale — shikimet tona kane kohe qe flasin. Ajo afrohet dhe me peshperit ne vesh, “Une kam nevojë per ty.”

Fillojme te zhvishemi fillimisht vetem me sy, ngadale, duke ia ngrite bluzen me gishtat qe i dridhen nga deshira. Ajo leviz per pak, me jep shpinen dhe e heq bluzen vete, duke ma dhuruar pamjen me sensuale qe mund te me ofroje nata: shpinen e saj lakuriqe, te ngrohte, te bute, ne nje moment qe deri tani po ngjan shume romantik! Pastaj kthehet, dhe gjinjte i zbulojne veten para meje. Kane nise ti marrin forme, ti zgjaten nga epshi, sikur therrasin. I perkedhel me duar te hapura qe i

mbush plote, i puth ngadale, i ndej si pulsojne. Ajo i ferkon fort mbi trupin tim, duke i levize si per t'me provokuar. Jam ulur, ajo me hipen ne preher, e leviz gjoksin mbi gjoksin tim, pastaj e shtyn ngadale fytyren time mes tyre, duke me fute brenda lekures se saj. Marr fryme thelle aty, mes atyre formave qe me pushtojne me arome femre dhe epsh. E ndaloj per pak, e shikoj, dhe i them vetem nje fjale: "Edhe une kam nevoje per ty."

Ajo e kupton!

Ngrihemi ngadale, si ne nje ritual te heshtur. Ia bej me sy andej, e ajo me merr per dore dhe ecim drejt korridorit. Ne gjysmedrite, mberrijme tek krevati dhe ajo ulet perpara meje, me liron me nxjerr perjashta ne nje levizje te sigurt, dhe mi terheq tutat poshte. Pa me hequr syte nga te mite, me merr ne goje me nje perkushtim qe me ben te shtrengoj dhembet. Buzet e saja jane te buta, te ngrohta, te ndjeshme! Dhe ajo e di mire cfare ben. E ben si art, si mision. Me shikon nga poshte, me prek kofshet me duar te ngrohta, dhe me ritem te ngadalte, te gjate, te thelle, me con drejt nje deliriumi te paster. Si them asgje, ajo ben punen e saj dhe une vetem e ledhatoj ne floke ndersa me zbraz gjithë epshin me gojen e saj te pangopur. Kur ngrihet, ajo e ka fytyren te lemuar, krenare — si nje mbretereshe qe ka pushtuar mbretin e vet.

Drita e ngrohete e llambes bie mbi corcafet e bardhe, dhe ajo, e zhveshur, shtrihet mbi ta sikur te ishte nje pikturë e gjalle, nje trup qe pret vetem te adhurohet. Jam ende i ndezur nga ajo qe sapo ndodhi ne korridor, por kur e shoh te hap kembet dhe te me ftoje me sy, ndiej nje vale te re epshi qe me ngrihet nga stomaku e me shperthen ne kraharor.

Ajo e hap gojen dhe me thote vetem nje fjale: "Sille ketu"! Po cte thote me shume e me qarte se kaq? Afrohem, i ngjitem ne gjoks dhe i vendos te dyja duart ne supe, duke e shtyre poshte sikur dua ta ze aty ne cep te krevatit. Ngrihem mbi te dhe ia ferkoj karin lehte ne faqe,

rreshqitshem, ia vendos mbi buzet qe dridhen, dhe ajo me merr me lehtësi ne goje, me nje ndjeshmeri qe me con ne ekstaze. Me thith ngadale, me shijon me nje delikatese te rralle. E mbaj per flokesh, me kujdes, ia fus me thelle, ndersa ajo renkon nga hunda dhe me shtrengon kofshet. Nuk ndaloj per nje kohe. E shikoj si e gelltit, si me shikon lart me sy te turbullt nga deshira, si me lutet pa fjale qe ta shijoj deri ne fund. Qe ta mbush plot, tia marr frymen sic po i merret.

Gjithmone ndiej sikur jam gati te shperthej, por ndalem! Dua ta ndjej te teren akoma me shume...

E kthej permby, i perkedhel vithet me te dyja duart, dhe ajo ngrihet ne gjunje, duke me treguar gjithë format e saj te fryra qe me cmendin. Vithet i ka te ngritura lart, te forta, dhe te buta ne te njejten kohe. I ve duart ne ije dhe ia rras serish nga pas, thelle, me nje shtytje qe e ben te renkoje menjehere e koka qe i ndeshet ne mur. E mbaj fort, i puth kurrizin, shpinen, supet, i shtrengoj gjinjte nga poshte, ndersa levizjet behen me te vrullshme, me te egra; deri ne fund. Ajo me kerkon me shume, me nxit me cdo perkulje, me cdo ofshame. Ajo eshte e imja tani — e imja teresisht.

Kur lodhja me ze per pak, shtrihem aty buze saj dhe ajo me hipen siper si nje egersire e bute qe doli nga kafazi. Fillon te levize ngadale, duke me pare ne sy, me floket qe i tunder ne ajer e derdhen deri mbi gjoks. Ajo ngrihet dhe ulet mbi mua si nje vale deti qe s'ka te ndalur nga stuhite. I vendos duart ne bel, pastaj ne kofshe, dhe e udheheq me ritem, por ajo do kontrollin. Merr iniciativen, perdridhet, me kap per fyti lehte dhe me shtrengon me shikim te zjarrete. Gjinjte i tunden para meje, dhe cdo levizje e saj me afron me shume drejt kulmit; ndersa ajo vazhdon te me puthi ne goje ne fytyre te me cmende duke renkuar me buzet ndeshur ne te miat, afer per ta kafshuar e larg per te mos me lejuar edhe pak.

Pastaj e shtyj e rrezoj e kthej anash, ia ngre kemben lart dhe ia fus thelle, aq sa me le te degjoj vetem rrahjen e trupave tane qe

perplasen. Ajo me kafshon gishtat qe ja vendos ne fytyre, me kap per krahesh, me thote “mos u ndal”, dhe une e ndjek instinktin. Rrjedhim, bashke, te perzier me zjarr e kenaqesi.

Kur ndjej se jam gati, ajo ngrihet serish, me hipen ngadale dhe nje here, me sheh drejt ne sy, dhe me hap gojen e qeshur, te lagur. Shtrihet, dhe me ofron fytyren si nje altar te shenjte te bukurise se erotizmit tone. Derdhem mbi te me gjithë forcen time, i mbuloj ballin, syte, hunden, buzet — ajo i lepin te gjitha me nje buzeqeshje lozonjare, si nje feste e papermbajtshme e deshires. Dhe s’e ndaloj dot veten — e perkedhel ne faqet e lustruara tashme, e puth ne balle, dhe ajo me shtrengon fort, me lekuren qe ende digjet nga vaji im. Jemi bere nje!

Te nesermen zgjohemi te qete si dielli pas nje stuhie me shi. Ne tavolinen e vogel jashte pijme kafe dhe caj, hmea nje kruasant dhe e shikoj sesi buzet e saj lepijne gishtat. Buzeqeshim te dy, te lodhur nga pagjumesia por te arrire e te plotesuar. E dime qe po kthehemi ne realitet, por e kemi me vete kujtimin e nje nate qe na lidhi me fort. Ne makine nuk flasim shume — ndonje kenge e lehte, ndonje prekje ne kofshe, ndonje perkedhelje ne floke, dhe ndonje buzeqeshje qe nenkupton “do ta bejme serish”.

Per nje Bluze te Re

22.07.2025

Rruget e dashurise njihen, por ti kurre nuk e di ku te cojne.

Eshte e hene. Nje dite e lodhshme pune qe me mbetet ne trup si nje kemishe e djersitur, dhe sapo dal nga zyra, niset ritmi i pasdites drejt nje drejtimi me te ngrohte - Rinas. Do te pres vellain tim qe vjen nga Italia, dhe kete here me ka premtuar nje bluze te Bajernit e une kam arsye shtese qe ta pres i gezuar, si nje femije qe pret kostumin e vet te ri.

Eci me makine drejt aeroportit, me muzike te lehte ne sfond dhe dritaret gjysmehapura qe me lejojne ta ndjej veren qe ka kohe qe ka marre hov. Ne gjysme te rruges, me vjen nje mesazh nga ai - avioni eshte vonuar. Nje ore, ndoshta me shume. Dhe nuk dua ta kaloj kohen vetem ne parking, ndaj hap celularin dhe gishtat me shkojne vetvetiu tek emri i Eleses, qe e kam ne SpeedDial.

Elsa eshte nje vajze qe e kam njohur prej jo pak kohe tashme, me te cilen kemi shkëmbyer jo vetem disa kafe dhe biseda te ngrohta, por edhe disa nenkuptime te ftohta, por elektrike. Kemi shkëmbyer ndjenja, pasione, deshira te fshehura dhe plane te gdhendura; ajo eshte e dashura ime. I shkruaj: "Do vish per nje kafe te CasaItalia? Kam nje ore kohe per te humbur." Ajo pergjigjet shpejt, si dikush qe e ka pritur kete mesazh prej kohesh me celular ne dore.

Mberrij perpara saj dhe sa jam ne korridor, ajo vjen pese minuta me vone, duke ecur si nje skene qe shpalolet ngadale, por qe te ze frymen. Ka veshur nje fustan te kuq, i hapur ne shpatulla dhe i care vec pak mbi kofshe, i lirshem por dhe i ngjitur pas trupit njekohesisht, rripat e holle ia zbulojne krahët, kembet i ka te zhveshura dhe atletet i japin nje lloj ndjesie capkenie. Floket i ka shtrenguar dhe i mban me nje rreth te zi, ato floke ngjyre geshtenje te erret qe me siguri do kenaqem me vone duke luaje me to, dhe syzet i ka vendosur mbi koke si nje kaprico e dites. Aty ne mes te qendres, duket e deshirueshme si nje mekat qe nuk mund ta lesh per me vone.

Fillimisht ulemi perballe ne bar dhe porosisim kafe, nje uje gjithashtu per te, dhe nje uje me gaz per mua. Biseda rrjedh shpejt, me shume si

nje loje flirti i gjalle se sa nje bisede kafeje per te humb pak kohe. Flasim per projektet qe kemi, per shkrimet e mia dhe shkrimet e saj, ajo po behet copywriter, por me shume fantazi ne rrefim, shkrimet e saj ngjajne si peralla te njerezve reale.

Dhe ndersa bisedojme qeshim shpesh, pa ndonje arsye te madhe, dhe buzet i shkojne nga filxhani ne gjuhe dhe pastaj ne shikimin tim, dhe une nuk e di nese eshte loja e saj apo e imja ajo qe po me ngroh gjoksin. Duke biseduar, ndonjehere gishtat takohen, nje prekje e vogel ne dore, ndonje e shtyre e bute ne krah, nje terheqje flokesh ne shaka, dhe me pas nje pauze qe zgjat pak me shume se c'duhet. Nje siklet i embel na mbeshtjell, por shpejt e caj me nje buzeqeshje te cliret. I them me ze te ulet: "Kam makinën lart ne parking... ne cep. Nese do te qetesohemi pak."

Ajo s'pergjigjet menjehere. E con goten ne buze dhe me sheh mbi telin e xhamit, si nje skene qe e ka luajtur ne mendje disa here, por tani i duhet ta vendose ne levizje. Buzet i lag edhe pak me ujin qe po e mbaron, e tund goten si per te perplasur hezitimin ne akullin qe mbetet ne fund, dhe me shikon. Nuk ka nevojë per fjale. E kuptoj nga menyra si merr canten, si i rregullon floket me gishta dhe si ngrihet pa e pare askend tjeter pervec meje.

Dalim nga bari pa ngut, por brenda nesh po zien nje deshire qe ka zene rrenje qekur kemi shkruar mesazhet e para. Futemi ne ashensor dhe ne castin kur dera mbyllet, ajo me afrohet dhe me ve doren ne kraharor. S'ka me kafe, s'ka biseda, s'ka kufij. Me sheh ne sy me ate veshtrimin qe te zhvesh me pare se gishti te arrije tek kopsa. I afrohem dhe e puth — fillimisht lehte, si te kerkoja leje, por pastaj thelle pasi e kuptoj qe lejen e kam, duke e shtrenguar nga beli dhe ajo me pergjigjet me nje ofshame te mbytur. Me kap me duar ne qafe, me terheq drejt vetes, dhe trupat na perplasen nen driten artificiale te ashensorit. E preku ne te pasme duke e shtrenguar pak, ajo me kafshon buzën, dhe frymemarrjet na behen te ngrohta, te

peshtjelluara. Gjoksi i saj ngjeshet pas meje, fustani i lehte nuk e fsheh as dridhjen, as gjoksin që ngrihet nga ritmi. Derisa bie një ze “ding”, ashensori ka mberritur, por në mendje s’jemi askund tjetër përveçse me gojet tona, në perplasje.

Makina ime është në cep, aty ku parkova me qellim – larg nga dritat dhe zhurmat, por serish brenda kufijve të mundësisë që dikush mund të na afrohet. Futemi brenda shpejt pa thënë asgjë, në sedilën e pasme me vrap, me ajrin mes nesh që digjet me shumë se çdo temperaturë vere.

Në cast, e tërheq nga qafa dhe e puth, egersisht, pa meshirë, me etje. Duart më shkojnë pas trupit të saj, në bel, në të pasme, në kofshë, poshtë fustanit. Ajo më kafshon buzën dhe më ngre lart bluzën, sikur do të më ketë lakuriq aty, menjëherë, në mes të makines. Kemi një urgjencë, por edhe një frikë – jo nga ajo që po bëjmë, por nga mundësia që dikush të na degjojë, të na shohe, të na thërrasë në realitet. Ndjej si më afrohet e më zbutet në kraharor, si më rri pezull në preher.

Ajo ngre fustanin lart, e nxjerr gjoksin vetë, dhe e sjell afër fytyrës sime. Sa të mirë e ka aromën; të butë, të ngrohtë, më mjaft të forta që më kërkojnë gjuhen më siguri. I thith më uri dhe e ndjej si m’i ngjesh floket, si dridhet. E ndiej se po më jep trupin e saj, më një dorë që më mban në qafë dhe tjetren që më kërkon më poshtë duke më ngacmuar.

I hap kofshet lehtë si sinjal për të çuar dorën aty – është larg e berequll tashmë, lëngu i ndihet sipër mbathjeve dhe unë e marr pak më gishta e shijoj në buzë. Ajo tërbohët me shumë e më puth furishtëm – ka nevojë ta ndiejë dëshirën e saj në buzët e veta, qartësisht që ajo i di mirë disa veprime si në film.

Në kemi nevojë për më shumë – për një shtrat, për një dhomë, për dritare të mbyllura dhe carcafe të bardhë që i lagim më trupat tane.

Mendojme te shkojme ne hotel. Por jo tani. Jo ende. Thrilli i makines, rreziku, era e saj e perzier me frymemarrjen time, me avujt qe i kemi ngjitur ne xham, na ben te qendrojme.

Pas shume puthjeve e thithjeve, ajo zbret, dhe zberthen pantallonat e mia. Kari eshte i lagur qe nga ashensori e i forte qe nga makina... E pastron pak dhe e merr ne goje me nje natyrshmeri te rralle, por me nje deshire qe djeg dhe bind. E ben me ngadalesi, me theleshi, pastaj ngrihet me shikon ne sy si per te me pyet “a po e bej mire?” ndersa me shtrengon me dore dhe zbret prape aty ku ishte.

Mua fryma me nderpritet! Dritaret jane pak te mjegulluara nga lageshtia e frymemarrjeve tona. Diku jashte degjohet nje dere makine qe mbyllet. E kam frike gjemen qe mund te shpertheje, si ulerime ose si trokitje ne xham – por epshi eshte me i forte. Ajo me lepin me gjuhe kudo perreth, me shtrengon me dore, me shkaterron me butesi, derisa une nuk mund te duroj me. Me thith, me rremben, dhe me ben te shperthej ne gojen e saj plot.

Pas disa castesh, kur trupi me rikthehet ne realitet, ndjej ende tensionin qe nuk eshte cliruar plotesisht. Por ashtu si me temperature dal nga makina i pari. Ajo pas meje, me syzet ne floke si te mos kishte ndodhur asgje. Jashte jane njerezit – bisedojne, ecin, vijne e shkojne te makinat e tyre. A na pane? Nuk e di. Por di vetem nje gje: kete ndjesi nuk dua ta humbas! Dhe as ta ndaj me askend tjeter pervec saj.

Nuk eshte Xhelози (p1)

17.08.2025

Ne heshtje, ajo u cel si nje lule ndaj nje tjetre. Une s'preka asgje - por ndjeva gjithcka.

Data sot shenon 6 shtator; e shtrenjta ime Elsa ka ditelindjen dhe sic ia kisha premtuar, po arratisemi per nje mbremje e ca te tjera ne Mal te Zi, me nje miniplan per shetitje, foto, pije. Por bashke me premtimin e udhetimit per ditelindje, ka qene edhe premtimi per nje nate te paharrueshme, premtim qe u ngjiz neteve te ngadalta me ecje te buta e birra te ftohta neper duar neteve te gjata ne pedonale. Ato mbremje, vajzat kalonin e dukeshin si hije te lehta qe shkakton dielli i mbremjes, te bukura dhe elegante, te levizshme si filad qe perkedhel lekuren. Une e shikoja Elsen dhe syte i ndriconin si flake qe ste djeg por te fton:

- Si te duket kjo shpirt?, me pyeste per ndonjeren qe barku i zbulohej me shume se normat apo bytha i tundej me shume se shoqeve.
- Si lule mengjesi, i pergjigjesha une, - si lule mengjesi e bute dhe plot arome, i pergjigjesha se ajo ka qejf kur i flas si artist.

Kishte kohe qe me kishte thene se “per nje pervoje ndryshe me mua mund te jete e hapur, me kusht qe ta beje te ndihet me shume e imja e jo me pak”. Ky duket nje ekuacion i komplikuar por une e planifikova dicka per te - dhe per ne, nje arratisje drejt Malit te Zi, nje udhetim qe ta mbushnim me ecje te ngadalta, fotografi spontane, pije, muzike, dhe nje surprize per te zbuluar nje pervoje te re, nje pjese te re te vetes.

Ne makinen qe na con drejt Malit te Zi, rruga duket si nje enderr e ngadalte e planet si detyra shkojne qe gjithmone ndihet se te zene te papergatitur. Pasi mberrijme, pasditja kalon me ecje te lehta ne qytet e ne park dhe me kafe te ngrohta klubeve qe vec ne duken te bukura nga perjashta, ama bisedat tona jane gjithmone te rrjedhshme dhe tingellojne si melodite e nates qe po afron. Mbremja na pret me darke peshku te fresket nga Liqeni Shkodres qe bashke e ndajme me Malazezet dhe me vone, muzika e re ne Zeppelin na shnderron ne nje bote ku gjithka ka kuptim vetem ne prekje dhe shikime tinezare qe ndizen ne klub e vazhdojne akoma deri ne korridorin e apartamentit tone.

Ne apartament, ngrohësia dhe epshi na përqafojnë si një qese mendafshi, dhe ne fillojmë të puthemi me fort, trupat që na përplasen në mure – duket se po fillon një lojë e zjarrte që sdo të ndalet. Edhe alkoli po e jep efektin e vet sigurisht – Elsa jo pak pi.

– Je si zjarr, me thote, – me djeg me përvelon.

Por ajo cka përvelon vertetë janë buzët e saja si gaca zjarri mbi lekuren time. Ndërsa duart ja kam fute në gjinjë, duke e puthe e thithë në qafe, në derë shfaqet Thalia – shoqja jone surprize, me sytë që i shkelqejnë si yjet në një natë të qetë dimri.

Thalia, mosha e saj 26 dhe trupi i saj si ore rere, vjen nga Brazili për pushime në Podgoricë. Që atë natë në pedonale kur e bëmë planin e ditëlindjes, unë po mendoja për surprizën dhe gishtat e mia kanë rreshqit dhjetra here mbi fotot e saja në katalog. E buzeqeshur në foto dhe e dashur e kujdesshme, Thalia bente surprizën perfekte për Elsen, por edhe për mua që shpresoj të jem deshmitar i një mbremje të paharrueshme.

Brazilianët afrohet avash, në pritje për t'ia konfirmuar që po e presim por e kupton gjithçka kur unë i buzeqesh dhe e ftoj të afrohet. Nuk ka nevojë as për tualet por vjen buze meje direkt që ti jap drejtim ndërsa unë e marr Elsen prej krahesh, i jap një tjetër puthje dhe ja “leshoj” asaj. E dashura ime e kupton gjithçka tashmë, sytë i qeshin dhe buza jo fort fillimisht, pastaj më sheh më disa llogari në mendje, dhe unë nderhyj:

– Vetëm nese ti deshiron.

Ajo hesht akoma... Unë vazhdoj:

– Nese ndihesh gati, nese është ajo që ti e do më të vertetë. Sepse s'mund të ketë asgjë të mirë në këtë përvojë, nese nuk je ti në zemer të saj. Kjo është për ty, jo për mua...

Ajo më sheh gjatë. Dhe tund koken, më një buzeqeshje që është njëkohësisht vendim dhe pranueshmeri.

– Jam gati...

- Ske per ta harrru kete ditelindje zemer, i them, dhe duke e mbajte prej dore, e coj tek Thalia e cila e perqafon ngrohtesisht si te jete shoqe e vertete e jona.

I le ne kembe aty dhe terhiqem e mbeshtetem tek kolltuku brenda dhomes. Ndjem i ngazellyer nga gjithcka, i eksituar sigurisht e tashme edhe i erektuar por kjo dua te jete mbremja e tyre dhe i ftoj vajzat me shenja qe te futen brenda e te perdorin kolltukun tjeter - kolltukun "e tyre".

Ne ritem, afrohen, zberthehen edhe pak, dhe Elsa, pak nga efekti i alkolit pak nga sfida qe po e shoh une e pak nga deshira e saj; e perqafon si nje mike te vjeter. Dhe une e shoh si ajo e mban fort ne krahe, por me sheh serish mua. Dhe me pyet:

- Mos po largohem nga ti?

Une i afrohem, e puth ne floke:

- Jo. Po vjen me afer. Me afer se kurre.

... dhe ja drejtoj koken e afrojt t'a puthe ne buze Thalian. Kjo nuk ia mohon buzet e saja te plota, por ja jep ne sherbim me te njejten deshira. Sigurisht qe asgjë nuk e ka per here te pare, eshte nje profesioniste e dashurise por e tille eshte edhe vajza ime, por vetem me mua se me nje femer - per here te pare. Buzet u jane bashkuar si vale deti mbi bregun e reres e syte u qeshin te dyjave si ne nje zbulim te shtrenjte.

- A te pelqen zemer?, e pyes embel Elsen, por pa u afruar dhe pa bere asnje levizje.

- Me shume se e mendoja, pergjigjet ajo me ze te ulet e me buzeqeshje te thelle pa i shkepute buzet nga shoqja jone e re.

Une strukem serish ne heshtje, pak ne distance jo ne qender. Kjo eshte nata e Elses. Elsa nuk eshte spektatore, por eshte protagoniste. Eshte ajo qe zgjedh, qe jep, qe merr, qe zbulon.

Puthja e pare mes tyre eshte e ngadalte, e kujdesshme. Jo epshore

menjehere, por e thelle. Duart prekin trupat e njera-tjetres me respekt, dhe cdo prekje eshte e ndergjegjshme, e deshirueshme gjithashtu, dhe pak me turp. Elsa mbyll syte dhe leshon nje fryme qe duket se ka mbajtur prej muajsh.

E shoh qe tenton te ma gjeje prape doren, ndersa trupi i saj eshte prane trupit te nje femre tjeter. Po me fton te jem deshmitar, jo i perjashtuar. Po me ben pjese, jo pengese.

Dhe nderkohe... trupat e tyre bashkohen ne nje vallezim perrallash qe ska filluar mire akoma e fundi duket i larget. Duart i prekin, ferkohen, perkedhelen ngrohete sikur po lidhin shpirtin me trupat dhe e shohin njera-tjetren me perzemersi, sikur njihen, sikur dihen, sikur duhen, me duart ne qafe ne floket si fije te arta.

Thalia e merr situaten komplet ne kontroll dhe zbret te gjoksi i Elses, pastaj tek barku, si per prezantim. Kur mikja e perkedhel butesisht, kur i perqafon gjoksin e pastaj i rreshqet gjuhen neper bark, Elsa e therret emrin tim. Nuk e thote me ze te larte, se ajo i di rolet ne kete situatë - por buzet e saj e shqiptojne si nje lutje qe me ngroh me shume se cdo akt fizik. Ne cdo moment, ajo me perfshin. Me fton te afrohem. Jo si nje mashkull qe kerkon trup, por si nje burre qe e mbeshtet, qe e ndan, dhe qe prape e do. Dhe kjo me djeg me shume se cdo tjeter - sepse e shoh dashurine e saj te thellohet, jo te zbehet.

Thalia e merr prej mesi e rrotullon Elsen e shtrin permbysh mbi divan. Une qendroj i heshtur por kureshtar duke ndjeke skenen ne detaje. Ajo ja zbulon bythen me kujdes dhe pasi ja ndesh ja ngacmon me hunde, i ve duart i ben vend gjuhes saj qe ti shtrihet pergjate te cares ngushte dhe pastaj fillon ta ledhatoje me kujdes, me gjuhe, pjesen e saj me te ndjeshme. Cdo levizje e saja me kujton veten time, pasionin qe kam kur vete e puth e ha me aq deshire dhe ndoshta edhe Elses i kujtohem. Pse ndoshta jo... Sepse gjithcka po e shijon aq shume per momentin se une skam vend ne mendimet e saja;

- Eat me, eat me good, - i thote shoqes sone te re, me zerin qe i

dridhet nga deshira.

Ndersa shogja qendron e perkuluar si balerine mbi krahun e kolltukut, me kembet e gjata ne dysheme e fytyren e bukur te bytha e malle e zemres time, une i afrohem avash pa bere ze dhe i heq minifundin. Ngrohtesia i shperndahet permbi lekure, deshiroj por nuk guxoj ta prek as ta puth vec ia heq edhe mbathjet ngadale ia leshoj ti derdhen ne dysheme si petale. E kjo sikur sikur se ka mendjen, vazhdon ta perdori gjuhen si nje piktore e kujdesshme, duke pikturuar cdo centimeter te lekures saj [Elses] te ndjeshme, te paster, te bere gati per kete mbremje speciale qe i erdhi surprize. Elsa nderkohe veshtire permbahet nga gezimi qe e ka pushtuar, sikur zbuloi nje bote te re qe heret e kishte lexuar neper libra shkencore por se besonte kurre qe egziston.

Une e gjuaj lehte bythen e Thalias; e nuhat pak dhe largohem se te dyja vajzat e dijne se une sdo guxoj te thyej rregullat sonte. Kaloj ne anen tjeter ku Elsa qendron e shtrire permbyss si ne agoni, me koken qe i varet ne njeran ane dhe une e suportoj duke ja dhene karin ne goje, te plote, te fryre nga gjithë tortura qe po perjeton. E ajo menjehere fillon te beje levizjet e saja qe me shkrijne, qe i di vec ajo, me dashuri e shume pasion. Sikur po mbytet, e degjoj te me thote "Shko me thelle". Zeri i dridhet, ndersa une e shtyj me fort, deri ne fyt, duke guxuar te lakmoj bythen e bukur te mikes tone Braziliane qe pak me pare nuk e shijova sic mund ta beja.

Pas pak, zgjat doren, e kap Thalian nga floket dhe e largoj pak qe vajzat te marrin fryme. E dashura ime rrotullohet pa e nxjerr aspak nga goja dhe tani me koken e varur poshte sic i pelqen asaj, por mikja jone ngjitet mbi te, tashme e zhveshur nga mesi e poshte, dhe ja vendos pidhin mbi fytyre. Trupin e ka afer meje e une serish nuk guxoj te bej asnje veprim vecse ta lejoj tia vajosi fytyren te dashures time derisa une terhiqem - i bej vend. E e dashura ime e perqafon momentin e ri, e kap Thalia nga kofshet dhe ja con gjuhen thelle

brenda si per prezantim, sic ia beja une ne netet tona te para bashke qe doja te zbuloj “kush eshte”.

Une shkeputem pak, duke e suportuar miken me doren qe ja ve ne fytyre e doren tjeter te floket e dashures time. Syte i qeshin sa here me sheh, dhe kete here e ndiej se nenkupton “eshte me bukur se nje enderr”, nga buzeqeshjen qe ben e gjuhen si e nxjerr e ha me dhembe.

“Jepi, mos e leviz koken”, i them duke e drejtuar te mos e leshoje nga goja pidhin e ndezur te brazilianes. Por kjo ka tjeter plan; terhiqet pak dhe e vendos pidhin e saj mbi te shoqes time; format e lejojne te tundet te ferkohet pa pengese e vajza ime eshte ne ekstaze totale, nuk e ndan dot momentin nga fantazia. Ato perkedhelin, puthin dhe tundin trupat ne nje intensitet qe me ben te ndiej krenari dhe admirim.

I shikoj dhe i shijoj pa xheloz, sepse kjo eshte nje tjeter menyre dashurie, nje bote tjeter – brenda botes tone... Ne sy te Elses, nuk shoh xheloz. Shoh dicka tjeter: qartesi! Ajo e di qe jam i saji. Dhe une e di qe kjo pervoje nuk e largoi – perkundrazi, e beri te ndihet me e dashuruar, me e pare, me e zgjedhur.

Dhe une... s’e kam dashur kurre me shume se ne kete cast. Jo per ate qe ndodhi fizikisht, por per forcen e saj per te ndare dicka te thelle dhe per te mbetur e tera... e jona.

Nuk eshte Xhelози (p2)

05.09.2025

Ajo me lejon te humbas ne nje trup te huaj, por syte e saj me kujtojne se zemra me pret diku tjeter.

Pas nje kohe qe s'dime sa zgjat, ndoshta minuta, ndoshta jete te tera te ngjeshura ne prekje e ide, trupat qetesohen. Puthjet e nxehta kthehen ne frymemarrje te thella. Vajzat mbeshteten njera mbi tjetren si petale te nje luleje te sapo eshte celur. E dashura ime me shikon me sy te qeshur, por te lodhur.

I jap nje puthje ne balle, dhe ngrihem drejt frigoriferit, nga ku nxjerr dy kanace Redbull. Ato fergellojne pak ne duar dhe avulli i ftohte me pershkron pellembet. I ofroj vajzave nga nje. Thalia mban qendrimin e saj te pamiqesuar akoma e Elsa me jep nje buzeqeshje qe s'eshte thjesht falenderuese — eshte e thelle, e ndricuar nga dicka qe e di vetem ajo, eksperience e re por jo vetem, ne u lidhem me fort nga gjithcka.

- Ndihem... si e zbuluar, - me thote Elsa, duke mbeshtetur koken ne gjoksin tim pasi une ulem ne njeran ane. - E plote. E bukur. Dhe e jotja me shume se kurre!

Une i perkedhel floket. Syte e saj flasin ende. Duan te thone me shume. Dhe nuk ka as turp, se shoqja jone nuk kupton shqip por vetem buzeqesh.

- Kam nje ndjesi, - thote ajo, duke pare veshtrimet e tua, sikur te kam borxh dicka. Ti me dhe kete nate... dhe ti meriton te shijosh njesoj si ne.

Buzet e saj varen pak nga emocionet, por dora e saj nuk dridhet fare kur e zgjat nga Thalia, e terheq butesisht prane vetes pastaj e shtyn drejt meje si te jete kukulla e saj. E shoh ne sy, dhe ajo eshte sikur te me pyeste per nje leje te brendshme.

Nuk ka nevojte per fjale.

Sepse Thalia e di rolin e saj sonte, ngrihet e ulet perballe meje ne dysheme, ne gjunje, me ate elegancen braziliene qe nuk eshte vetem fizike, por si nje valle qe buron nga thellesia. Me ngre bluzen e buzet

e saj prekin barkun tim, gjuhe e ngrohete zgjatet si per te thene “eshte radha jote”. Dora e saj rreshqet mbi kofshat e mia, dhe brenda sekondave, e ndjej gojen e saj ta marre karin tim me perkushtimin e nje artisteje te dashurise.

Nderkohe, Elsa afrohet nga pas. Me puth ne buze, bute, por thelle. E ndiej shpirtin e saj ne ate puthje. Ndersa shogja ime e re me shijon me buzet e saja te lagura, Elsa me mban prej qafe dhe me shtrengon buzet si per te me perkujtuar: *kjo eshte per ty*.

Pastaj, me nje gjest qe s’me habit me, por me ndez, Elsa bie ngunje para meje, i merr vendin Thalias dhe nis te me perkedhele me goje, me ate mjeshtri qe vetem ajo e ka. Thalia i qendron pas Elses, perkulet mbi trupin e saj, e puth dhe e ledhaton ne shpine, pastaj zbret me poshte, tek vithet. Duart i shtrihen si mbi nje hije te shenjte, si te kerkonte te falej me to.

- Bytha jote eshte... - i thote me nje ze te thelle, - ...art. Dhe une dua te jem vizitorja e saj e pare.

Elsa leshon nje psheretime te ngrohete, te çliruar. Nuk ka turp. Nuk ka ndrojtje. Ka vetem deshire.

Thalia ngrihet ngadale. Trupi i saj eshte i zhveshur dhe leviz si nje vale qe sapo eshte çliruar nga bregu. I ka kofshet si shtylla te latuara me kujdes nga dielli dhe lodhja e kenaqesise. I afrohet me nje shikim qe e njeh pushtetin qe ka mbi trupin e nje burri ne zjarr. E ndien plotesisht - dhe e shijon me vetedije.

Afrohet dhe ulet mbi mua, bute, por me autoritetin e nje perendeshe tropikale qe ngjitet mbi fronin e saj. Buzet i ka te lagura nga puthjet me Elsen, gjokset i varen lehtas nga graviteti i lodhjes, te perkedhelur nga ajri i fresket i dhomes. Kur kari im deperton ngadale brenda saj, ajo shfryn nje ze qe s’dallohet nese eshte lehtesim apo pushtim. Syte i mbyllen, fytyra i ndriçon.

Barku i saj leviz mbi barkun tim me nje ferkim qe eshte i bute, por i sigurt. Me vendos duart mbi kraharor, pastaj rreshqet me to poshte, deri ne bark, duke me prekur si te donte te me pergatiste per ate qe do vinte me pas. Pastaj ngre duart dhe kap floket e saj, i largon prapa dhe tund koken ngadale, me nje buzeqeshje qe fton dhe çmend.

Levizjet e saj jane te ngadalta ne fillim - te kujdesshme, te testuara. Kofshet i dridhen lehte sa here perpiqet te shkoje me thelle. E ndjej si me merr brenda krejt, te plote, deri ne fund, dhe zeri i saj therret pak me thelle ne kraharor. Gjerman, si nje kafshe qe eshte gati te marre gjithçka. E hap gojen, leshon fryme dhe me thote me sy: vazhdo, mos me kurse.

Gjinjte i lekunden sipas ritmit, rrethojne ajrin mes nesh si dy hena te vogla qe vallezojne mbi nje qiell te ngrohte. Majat jane te forta, te perkedhelura nga duart e Elses qe eshte gjunjzuar pas saj dhe i shtrihet mbi shpine. Elsa e puth ne shpatull, ne qafe, ne vesh, i fishkellen lehte ne veshe, si te donte ta hutonte me ndjesi qe nuk mbarojne.

Njera dore e Elses i rreshqet poshte barkut dhe e perkedhel, tjetra i bie lehte ne vithe - shuplaka te qeta, por ritmike. Nuk jane ndeshkuese - jane muzike per trupin e saj. Thalia perkundet siper meje si nje vale qe shtohet ne batice. Kari im e mbush deri ne fund, dhe sa here prek thelle, ajo tundet me te gjithë trupin.

Zeri i saj here del ne psheretima, here ne gulçime te thella. Nuk flet shume, por çdo fjale eshte e qarte: Po. Me shume. Me thelle. Me ngadale. Me shpejt.

Buzet e saja buzeqeshin ne çdo ngritje dhe ulje, sikur çdo centimeter qe me perpin, eshte nje dhurate qe ia ben vetes dhe Elses njekohesisht. Dhe Elsa e shijon kete spektakel po aq sa une. Buzet e saj i lepin gjinjte e Thalias me perkushtim, i thith majat dhe i kafshon lehte - e gjitha kjo ndodh ndersa Thalia perkundet mbi karin tim, e

mbeshtetur mbi gjunje, me trupin e lakuar dhe qafen qe i dridhet nga ndjesia.

Duart e saj me kerkojne. Nje here me kap ne qafe, nje here me ledhaton fageve. Nje moment, e shtrengon trupin mbi timin dhe i perplasat kraharori, gjinjte i ndihen me thelle, e pastaj ngritet serish, me lart, me lart, me lart — dhe bie lehte, por me force, sikur çdo ulje eshte nje vale qe kerkon te me pushtoje.

Elsa nderkohe e hap bythen e Thalias me kujdes, duke e veshtruar si nje pikturë te gjalle. E puth ne kurriz. E ledhaton bute ne mes te vitheve, pa nxitim, vetem me respekt dhe etje.

Une e ndiej qe nuk do zgjas me shume. Trupi me pulson. Ngre syte dhe shoh dy perendesha mbi mua qe po ndajne nje moment te shenjte – njera mbi karin tim, tjetra mbi shpirtin tim. Dhe une... jam ne mes te nje universi qe e kam dashur, por nuk e kam imagjinuar dot keshtu.

– Je gati per me shume? – me pyet Thalia, ndersa e ndjej si me shtrydh me muskujt e saj te brendshem.

Elsa, e zhveshur e gjitha. Afrohet me prane me kujdes, ia heq Thalias bluzen qe kishte ngelur dhe i leshon gjinjte te lire, pastaj i perkedhel, i puth dhe i thith me nje deshire qe s’e njihja me pare tek ajo. Gjinjte e Thalias jane te bute dhe lekura i shkelqen si e sapolyer me vaj. Puthjet jane te lageshta dhe te thella. Ajo eshte ne ekstaze, dhe une jam mes dy femrash qe flasin ne gjuhe trupi, pa fjale, por me kuptime te pafundme. Trupi i saj mbi mua dridhet me nje elektricitet tensioni te larte, me merr thelle brenda saj, potesisht, duke me shtrenguar.

Kur ndjej qe po afron çasti, vendos duart ne vithet e Thalias, e ngre lart dhe i them Elses me ze te ulet, por te prere:

– Eja, eshte koha jote.

Elsa me kupton menjehere. Ulet para meje me nje veshtrim te thelle,

e hap gojen si nje oferte dashurie, me shikon drejt e ne sy dhe me thote pa ze: *jam ketu*.

Dhe kur shperthej, nuk eshte thjesht nje ejakulim fizik — eshte falenderim, shperthim, dhe perjetim i nje mbremjeje qe do ta mbaj ne kujtese si nje dhurate e shenjte nga nje grua qe me do me shume se veten.

Elsa e gelltit gjithçka. Me krenari. Me butesi. Me dashuri. Dhe nuk me leshon nga syte as per nje sekonde.

Pas gjithë kesaj, nuk ka me fjale. Vetem perqafime. Fryme. Ngrohtesi. Te tre jemi te heshtur, por ne ate heshtje ka me shume zhurme se ne gjitha minat e botes. E edhe shume pyetje sigurisht.

Nuk eshte Xhelози (p3)

10.09.2025

Kur me hap trupin si nje porte lavdie, kuptoj: me dha gjithcka, per se verteti!

Ulem dhe mbeshtetem ne jasteket e divanit ndersa frymemarrja me qetesohet pak nga pak. Thalia ngrihet e para – e zhveshur sic ishte tashme, me floket si te lagur qe i varen mbi shpatulla, dhe shkon drejt frigoriferit, duke lene pas aromen e lekures se saj te ngrohete dhe te perzier me parfumin e nates. E shoh teksa zgjat doren dhe merr nje tjeter kanace Red Bull, por syte mua me mbeten tek Elsa ime.

Ajo eshte ule prane meje, e heshtur. Nuk thote gje, por syte i kane ndryshuar ngjyre. Nuk eshte thjesht lodhje – eshte nje gjemb i lehte xhelozie qe i leviz poshte lekures. Une e ndiej, sepse e njoh. E di kur ajo nuk eshte mire, e di kur dicka i prek ate krenarine e brishte por te zjarrte qe fsheh pas buzeqeshjes.

I afrohem pa fole dhe i vendos ngadale mbi vithet e saj te buta dpren dhe filloj ta perkedhel me gishta lehte, ne forme vijash rrethore, si te kerkoja falje pa e thene. Elsa mbyll syte per nje cast, si per te mos me lejuar te lexoj me shume, por trupi i saj relaksohet ngadale. Nuk me largon. Ndjenjat i le te vershojne, ndoshta sepse pija i ka rrezuar disa mure, ose sepse ne fund, me do ende vetem per vete, si gjithmone.

Une ngadale filloj te ngrihem. Kari im, ende i mbuluar nga nje ndjesi e pergjumur, fillon te marre jete perseri. Forma eshte e bute ne fillim, por e pashmangshme ne funksionalitet. Thalia e veren e para; afrohet buze divanit, pin Red Bullin me nje dore dhe me tjetren zbret poshte, duke e pare qe ngurtesimi im po merr fryme te re. Buzeqesh me nje marifet te njohur tashme. Afrohet dhe me doren e saj me ngjesh permes kofsheve, me ferkon, me prek me thelle poshte te pika ime e dobet e pastaj me shtyn me nje shtrengim te qete qe te rritem me shume. Nuk thote asgje. E ben vetem qe Elsa ta shohe; sepse i ka leshuar edhe kendin.

Dhe Elsa ngre koken; e sheh cpo ndodh.

Ka dicka ne syte e saj tani: nje perzierje emocionesh. Nje lloj sfide. Nje lloj “jo, kjo eshte imja”. Dhe une, i ulur mes dy ndjenjave, zgjas

doren drejt komodines ku kam borsetin, marr nje tjeter kondom dhe ia jap Elses. Nuk flas. Vetem ia vendos ne pellemben e dores me nje gjest qe i thote bindshe: “Vendose ti rregullin tani”!

Ajo me sheh drejt ne sy. Merr kondomin. E hap. Pa nxitim, pa turp, pa medyshje. Ndoshta pak konfuze por aspak nuk e shfaq. E rreshqet mbi karin tim me nje kujdes qe me nxjerr nje psheretime nga brendia e deshirave te mia. Pastaj me kap prej dore. E vendosur. Pa asnje medyshje. Me con drejt divanit tjeter, me ul, dhe pastaj ngre mollaqet. E perkulet mbi mbeshtetesen, duke me treguar me heshtje ate qe nuk e ka thene kurre me pare.

E kuptoj menjehere.

Ngadale, me gishtat qe ia perkedhelin vithet, tek frima e saj e bute, e pergatis me ferkime hyrjen. Ajo perdridhet pak. Gjoksi i saj tundet nen ritmin e frymemarrjes qe ndryshon – e madhe, e rende, si nje vale qe rritet per te permbyse bregun. Buzet e saj hapen pak, gjysme buzeqeshje dhe gjysme ankth. Por ajo nuk terhiqet.

E vendos majen tek vrima e saj anale, e shtyj me butesi.

Trupi i saj me pranon, ngadale, centimeter pas centimetri. Si dicka qe ka qene perjetesisht ne pritje. Eshte ngushte, me shume se cdo gje qe kam ndier me pare. Elsa mbeshtetet mbi berryla, gjokset i tunden sikur po i bien, dora e saj mbeshtetet ne jastek per ta perballuar trysnine. Nje ze i ulet, i pergjumur nga ekstaza, i del nga buzet. Eshte nje perzierje e dhimbjes dhe kenagesise, e deshires saj, dhe e madhesise time.

Une ndalem per pak. Ajo kthen koken pak dhe me sheh. “Vazhdo,” peshperit. “Ske pse ndalon.” Dhe une e bej.

Ngrihem dhe e kap butesisht nga beli. Elsa me bindet menjehere, duke u mbeshtete ne jasteket e divanit dhe duke ngrite vithet lart me nje levizje te ngadalte, te etur. E shikoj – lakuriq, me trupin e saj te

bute te bardhe te paster dhe te perkulur ne menyre perfekte, te pershtatur per mua. E kap me te dy duart ne ije dhe futem brenda saj me nje thellesi qe e ndal frymen.

Levizjet e mia jane te guximshme por te koordinuara perfket: te buta, por te thella. E ndjej si me thith ngrohtesia e saj, si me rrethon perbrenda, si me shtrengon me cdo muskul qe ka. Elsa dridhet, pastaj mban frymen, duke e pertypur kenaqesine me dhembe, perpara se te leshoje nje ofshame qe nuk e kam degjuar kurre nga ajo me pare. "Ohhh... sa ndryshe eshte kjo gje.. sa e plote jam... me mbushe krejtesisht...", thote mes nje perzierjeje deshire dhe dorezimi. Zeri i saj dridhet, e mua me dridh teresisht.

Thalia, nderkohe, nuk ka levize larg... Ajo eshte aty prane, e mbeshtetur gjysme anash, me nje kembe te zgjatur aq prane sa me ndesh ne kofshe teksa une leviz. Kontakti eshte i lehte, por me turbullon. Gishtat e saj luajne me klitorin e bute si nje kokerr rrushi qe plasaritet kur e prek, ngadale, me nje ritem qe perputhet me timin, si nje pasqyrim erotik i asaj qe po ndodh. Buzet e saj jane gjysme te hapura dhe te njoma, gjinjte i tundet lehte sa here qe merr fryme - rende.

E kap Elsa veshtrimin e saj dhe per nje cast ngurtesohet. Ve re qe edhe shikimi im ndalet tek Thalia - ndoshta me shume sesa duhet. Ajo s'tregon asgje me fjale, por mjafton menyra si perkulet me shume drejt meje, si me kap krahun me nje levizje me zoteruese, si e tund lehte bythen per te me thithe me thelle - per te me rikthyer teresisht tek ajo. Nje lloj xhelozie delikate, e heshtur, por e qarte, shperthen ne menyren si me shtrengon me trupin e vet, si me kerkon pa me lene te humbas ne syte e tjetres.

Ajo rrotullohet, me nje levizje elegante qe me ve perseri shtrire mbi kolltuk, dhe hipen mbi mua si nje mbreteshe qe rikthen fronin e saj. Gjinjte i tundet ndersa ngjitet ngadale siper, duke me rreshqitur brenda vetes centimeter pas centimetri, si per te me pervetesuar

teresisht. Buzet i kane marre nje ngjyre te ndezur, syte i ndritin nga poshte flokeve te crregullta.

“Tani je imi,” sikur peshperit, dhe fillon te levize me nje ritem te bute, por te forte, qe e ndjen ne cdo nyje te trupit. Duart ia vendos mbi gjinjte, pastaj i rreshqes mbi ije e i ngjit tek gjoksi prape – ku i ndjej thithkat e ngritura, lekuren e nxehte, jeten qe pulson nen pellembet e mia. E shtrengoj me gishta e ajo ndihet sikur i jap drejtim – i ngjesh me fort gjinjte ne duart e mia dhe me veshtron nga lart si te me sfidoje: “Shiko vetem mua!”

Thalia, serish ne ane, tani vetem rri dhe e perjeton momentin si nje shikim i jashtem i heshtur, por i zjarrte. Ajo nuk nderhyn – si nje deshmi qe e di qe per kete cast, Elsa eshte ajo qe me ka teresisht.

Une e ndiej fundin qe po me vjen. Elsa e ndjen gjithashtu; e kupton sepse aq mire me njeh. Nxehtesia po me mbyt, goditjet jane me te thella. Dora ime kap belin e saj fort, dhe me nje ngerc te gjate, i mbush bythen me spermen qe me ka ndalur ne bark gjate gjithë kesaj nate. Elsa, e mbushur plot tashme, rrezohet lehte mbi divan.

Frymemarrja e saj eshte nje melodi e ngjirur nga kenaqesia. Une afrohem shtrire prane saj. Thalia afrohet pa fjale dhe ulet tek koka jone. Na ledhaton te dyve ne floke.

Heshtje.

Pastaj Elsa buzeqesh, e qete, e cliruar si kurre me pare. “Kjo ishte nje ditelindje ndryshe,” thote me nje ze qe te ngroh zemren. Dhe nuk ka nevoje per fjale te tjera.

Kujtime te Lageshta; Lovcen

24.10.2025

Nje udhetim i thjeshte ne Mal te Zi, qe kthehet ne kujtimin me te zjarrete te dashurise sone.

Une dhe Elsa kemi dite qe e kemi planifikuar kete udhetim, dhe me ne fund mengjesi vjen. Vishemi sportiv, tuta te rehatshme, athlete sport, syze dielli dhe canta shpine te mbushura me gjerat e nevojshme. Makina eshte gati, e mbushur me karburant deri ne fyt, dhe muzika e ulet ne sfond teksa nisim rrugen drejt Malit te Zi. Aroma e kafes dhe cokolatave qe kemi marre nga shtepia na mbush mushkerite, ndersa ajri i ftohte i mengjesit perplas floket e Elses mbi supe. E kap doren e saj mbi marshe dhe e mbaj gjate, sikur dua ta shtrëngoq qe te mos me ike kurre – e keshtu bejme gjysmen e rruges.

Kur mberrijme ne Podgorice, pas ndalesave ne Tuz e ne Niagara, kryeqyteti na pret me nje buzeqeshje dhe energji te vecante. Rruget jane te gjera dhe te gjalla, ndertesat moderne nderthuren me ato te vjetra, dhe kudo shihen njerez te qeshur qe shijojne jeten e perditshme si te kete ndonje vecanti. Ndertesa e Kuvendit te Malit te Zi, me kolonat e saj te bardha, shkelqen nen diellin e pasdites, ndersa lumin Moraca e mbeshtjell me ujerat e tij blu. Ambasadat, ura Millenium, shetisim pergjate rrugeve kryesore, ndalojme tek nje kafene me tavolina te vogla jashte, kafes e ngrohte e fresket, qe perzihet me ate te bukes se ngrohte te pjekur ne furre: gjithcka ketu ndihet ndryshe. Kurse tingulli i hapave mbi kalldrem dhe te qeshurat e njerezve krijojne nje ritem te bute qe shoqeron shetitjen tone. Elsa heq syzet ndonje moment, floket i bien lirshem mbi supe, me qesh me perqafon dhe me shikon drejt ne sy, sikur ky udhetim nuk eshte thjesht nje pushim, por nje kapitull i ri i yni.

Dy ditet ne Podgorice kalojne me kafe te vona, darka romantike neper restorante te vogla me drita te zbehta qe hedhin hije mbi fytyrat tona, dhe shetitje te pafundme neper qendren e qytetit. Aroma e ushqimeve te mira dhe zeri i muzikes se lehte nga kafete na bejne te ndjejme nje qetesi te vecante. Bejme pak shopping, blejme dhurata te vogla, dhe shohim njerezit dhe shijojme naten qe ndizet mbi qytet. Cdo dite e cdo nate eshte e mbushur me dashuri, me seks te zjarrte qe na le te lodhur por te lumtur, duke e ndjere njeri-tjetrin me prane se kurre.

Pastaj, mes nje bisede planesh, vendosim qe te mos qendrojme me gjate aty; duam te shkojme ne Cetinje.

Cetinje na hap krahët si një qytet me intim, me i qete, plot histori. Rrugët e ngushta, shtepite me stil klasik dhe sheshet e mbushura me hije pemesh na japin një ndjenjë sikur kemi hyrë në një kohë tjetër. Aroma e pjekjeve të vogla fshatare perzihet me ajrin malor që na mbush mushkerite. Ndertesa e Muzeut Kombëtar, me fasaden e saj madheshtore, na fton të shohim historinë e pasur të kesaj qyteze. Aty gjejmë edhe xhubleten e malesise tone; sa malleshtore. Shetisim pranë muzeve, vizitojmë ndërtesat e vjetra që dikur ishin qendra të rendesishme politike, dhe ndiejmë freskinë e pyjeve që rrethojnë qytetin malor. Bejmë dhe 1 mijë foto! Netet që kalojmë janë të mbushura me perqafime dhe biseda të gjata, intimitet sa herë takohemi në krevat a në divan, frymemarrjet tona ngjiten dhe zbresin në ritmin e një pasioni të heshtur në shtëpi e kudo në qytet. Elsa më thotë shpesh “ketu ndihem sikur i perkas ketij vendi”, dhe unë thjesht e uth në balle, sepse edhe unë e ndiej njësoj, prej kohësh.

Pas dy neteve, vendosim të ngjitemi më lart, drejt Lovcenit. Rruga malore na çon në një botë tjetër. Mali shtrihet i madh, krenar, me shkëmbinj të bardhë, pyje të gjelbër dhe një horizont që hapet e mbyllet si valë. Ajri malor na mbush mushkerite me aromën e barit të eger dhe pishave, tingujt e shushurimave se pemeve dhe zogjve krijojnë një simfoni natyrore që na ndjek në çdo këthese. Makina shkon ngadalë, në këthesat e ngushta, dhe sa më lart ngjitemi, aq më shumë ajri i freskët na perqafon. Floket e Elses i levizë era ndërsa ul xhamin, dhe sytë i shkelqejnë si të një femije që për herë të parë sheh një mrekulli.

Por dicka tjetër ndizet mes nesh gjatë asaj rruge. Dora ime rreshqet mbi kofshet e saja të zbuluara, ajo hap pak kembet të mi lere gishtat të gjenjë mbathjet mes zhinxhirit, dhe unë ndiej nxehtesinë që i përhapet trupit. Ajo qesh e turperuar, por nuk më ndal. Brenda pak

minutash, situata behet me e zjarrete. Ajo i largon pantallonat e shkurtera me shume dhe nxjerr cicat, qe duken te forta e te bukura nen rrezet e diellit qe futen ne makine. I kap me duar, i shtrydh butesisht, dhe thith buzen nga deshira. Lekura e saj eshte e ngrohte dhe e bute, cdo centimeter duket sikur me therret.

Ajo me thote te ngadalesoj makinën, nderkohe qe dora e saj zbret mbi tutat e mia. Nxjerr karin dhe fillon te ma preke me duar te ngrohta, te buta, duke me cmendur sic e ben gjithmone. E kuptoj qe nuk duam te presim me gjate. Kur mberrijme tek shkallet e famshme te Lovcenit, ndalojme makinën dhe nisemi poshte, duke ecur ngadale neper qindra shkalle qe zbresin deri poshte ne pyll. Natyre madheshtore na rrethon: mali i bardhe, qielli i kalter i pafund, era qe fershellen mes gureve e pemeve dhe bari qe tundet sikur te na ftoje ne loje.

Gjate ecjes malore, duke u preke e ngacmuar e bere foto, ndejme nje nxehtesi qe na pushton te dyve. Rrobat tona te rehatshme mbajne formen e trupave, por jane vetem nje shtrese e holle midis nesh dhe deshires qe na digjet brenda. Era e fresket futet mes trupave tane, floket e Elses bien mbi supet dhe kurrizin e saj, dhe une ndjej trupin e saj duke e dridhe ngadale nen duart e mia.

Ndalemi ne nje cep te fshehte prane shkalleve. Ajo me shikon, dhe pa fjale, i ul ngadale pantallonat e shkurtera, duke lene trupin e saj te hapur per mua. Cicat e forta dalin nen driten e zbehte te perendimit, dhe lekura e saj shkelqen paksa nga djerset e pasdites. Une nuk e ndaloj dot veten: e prek, e shtrydh butesisht, i fus duart nen bel dhe i puth qafen, dhe veshin, sic i pelqen shume asaj, duke e bere te dridhet nga kenaqesia. Aroma e lekures se saj e perzier me ajrin malor me ben te humbas cdo kontroll.

Ajo gjunjehet, me kerkon tia nxjerr perjashta, dhe fillon ta thith me kujdes, buzet dhe gjuha rrotullohen rreth majes, ndersa une e ndiej deri ne shpirt rehatine maje malit. Ndersa filloj te marr forme brenda gojes saj, tingujt e natyres perzihen me ofshamat tona, ajri malor

futet mes trupave te nxehte dhe ndjesia eshte si nje loje magjike. Pasi ndiej qe jam gati, e shtrij mbi bar, kembet pak te hapura, dhe filloj ta thith nga poshte. Shija e saj me cmend, dhe ajo dridhet nen prekje te ngrohta dhe te ngadalta.

Me pas e kthej dhe e shtrij mbi bar, permbys... Njerez nuk ka, dielli po kalon poshte malit dhe pasi e puth e ledhatoj pak, nis ta penetroj butesisht nga pas. Duart e saj shtrihen permbi bar, shtrihen pas e tentojne te me shtrengojne belin tim dhe ritmi rritet. Ajo ofshan dhe dridhet, dhe i pelqen kur ja mbyll gojen qe te mos degjojne turistet, ndersa une vazhdoj te leviz ngadale dhe pasionant, duke ndjere cdo levizje te saj. Ajri malor, aroma e barit, dhe freskia natyrore perzien nxehtesine e trupave tane.

Pas pak, e kthej dhe i futem mes kembeve ne pozicion misionar, puthjet jane intensive dhe duart nuk ndalen kurre, duke e mbajtur trupin e saj prane me cdo frymemarrje. E perqafoj, e puth ne qafe, ne super, ne gjinje... Ajo dridhet dhe e ndiej shperthimin e saj te afrohet, ndersa une ngadale e coj deri ne kulmin e kenaqesise. Del pak dhe ia derdh permbi bark, duke i pare lekuren e ngrohte qe shkelqen ne driten e humbur te perendimit, ndersa aroma me e fresket e nates na shijon me shume e na con ne mushkeri gjithcka ndodhi.

Trupat tane shtrihen mbi bar, te lodhur dhe te perqafuar, duke shijuar momentin qe askush nuk do ta dije kurre. Flasim pak, qeshim lehte, i prekim floket njeri-tjetrit dhe e ndejme lidhjen tone te forte, qe merr nga nje tjetër vule cdo here trupat tane bashkohen.

Nuk vonojme, veshim perseri rrobat, dhe blejme disa stickers si kujtim i kesaj dite qe do te mbetet pergjithmone. Kthehemi ne makine, rruga per ne shtepi eshte e qete dhe naten e ndejme te ngrohte dhe te afert. Mberrijme vone e menjehere shtrijme trupat ne shtrat, perqafohemi fort dhe flejme pa menduar asgje per te nesermen, duke e mbajtur brenda cdo ndjesi te zjarre dhe te fshehte qe shpertheu ne malet e Lovcen-it.

Kujtime te Lageshta; Podgorice

22.11.2025

Situata merr nje tjeter rend, shtrire para TV, duke kujtuar skena qe na ndezin shpirtin.

Jemi shtrire te dy ne dhome duke fole e duke treguar histori nga vitet tona para se te njiheshim dhe me se shumti nga shkollat. Eshte mbremje e qete, ora ka shkuar vone, televizori ndezur ne muzike dhe ne ne krevat mberthyer nga kembet e duart. Pas gjithë diteve qe kemi kaluar bashke, ne kete vend qe po e dashurojme te dy qe ppo na lodh e na kenaq njekohesisht, menduam te bisedojme te qete nje mbremje, me nje gote vere e me ndonje plan per n eser. Elsa nderkohe me shikon me nje drite te cuditshme ne sy, sy lozonjar, nuk eshte vec bukuria e saj e zakonshme por dicka ka perbrenda dhe po do ta nxjerri, nje sekret a dicka te ngjashme.

- Mu kujtua nje histori, - me thote, duke buzeqeshur ne menyren e saj te llastuar si vajze e vogel.

- C'ta kujtoi?, e pyes, por ajo nderkohe syte i ka ne televizor, pa ze, me nje skene ku nje cift ne shkolle po puthet aty ne mes te klases, qe te gjithë i shohin.

Kthehem prej qafes saj, duke i marre ere, duke e ledhatuar ne kofshe, ndersa ajo shtrihet ashtu ne shpine dhe le koken mbrapa mbi jastek. Zeri i ulet i bute, dhe nje psheretime qe e leshon vec per mua.

- Kam qene ne master, fillon te me tregoje. - Nje nate vone, kishim mbaruar seminarët dhe une me nje shoqen time qendruam pak me gjate ne klase, sikur po mesojme por duke bere thashetheme me shume. Dhe erdhi nje shok i joni, qe na kishte pare kur doli dhe u rikthye, i buzeqeshur, dhe papritur, gjeran moren kthese.

Une e shikoj, pak xheloz por edhe nuk e fsheh dot nxehtesine qe me buron nga menyra si ajo fillon te rrefeje, ndersa dora ime i rreshqet mbi bark dhe i mbledh gjinjte e zbuluar.

- Vazhdoje zemer..., i them me nje ze te qarte qe ta marre si urdherese, kjo ska me kthim pas.

Ajo mbyll syte dhe per nje cast fillon te pershkruaje sikur po e sheh te gjithë skene perseri aty para syve te mbyllur.

- Shojja ime u cua dhe u ul ne nje tjeter banke aty ne klase, dhe se

kuptova as si e beri. Ai iu afrua ngadale. Une po i shikoja. Me habiten komplet. Ai e kapi per kofshes, e terhoqi pak pas vetes, dhe i hoqi pantallonat e shkurtera qe kishe veshe ajo, qe me shume ngjanin si tuta plazhi. Une ngriva ne moment, por kisha dhe nje kureshtje te tmerrshme se ku po con kjo suate. Dhe pa e pase fare problem as turp, ai u gjinjezua mes kembeve te saj, duke i bere llape. Une u bllokova komplet po te them. Ia hapi kofshet me shume, gjuhen ma thelle, dhe ajo nisi te renkonte. Shikonte mua e renkonte. E gjitha po ndodhte para meje, une isha aty, nje banke me larg...

Tupi im fillon te ndizet. Ndiej nje rryme korrenti qe me pershkon nga lart ne gjoks deri te kari mes kembeve, jemi zhveshur dhe ngjit' te dy. Ndersa ajo flet e me tregon historine, une ia kam thithkat me maja te gishtave dhe ja shtyp pak.

- Ti vetem i shikoje?, e pyes duke i peshperite, ndersa nxjerr gjuhen dhe ia shijoj pak thithkat qe nisin ti ngurtesohen.

- Po, me thote, duke buzeqeshur djallezisht. - Vetem e shikoja kete skene. E ndjeja veten si e ngulur ne toke qe smund levizja edhe po te doja. Nuk e besoja as se cfare po ndodhte. Shoqja ime i ngulte thonjte ne floke atij, ia shtynte koken me thelle, dhe ai nuk ndalej aspak. Tingujt e llapes qe nganjehere i shkeputej e i perplasej ne pidh, renkimet e saj, oh, gjithcka me vinte ne trup mua, kaq origjinale.

Ndersa e degjoj, me merr malli per ta puthe duke e pare sa e bukur behet ne rrefime. Ia ngjis buzet fort ne goje, dhe gjuha ime e kerkon brenda. Dora ime shkon mes kembeve te saj, aty ku sic e pres eshte - e lagur. E rreshqitshmw, e bute. Dhe ajo renkon.

- Dhe ti cfare beje?, e pyes perseri, duke ja fute gishtat brenda.

Ajo perdridhet pak mbi shtrat, dhe me peshperit me ze te mekur tek veshi:

- U ngrita nga vendi, e u afrova... Por vetem i shikoja. Syte e mi ato momente nuk ndaheshin nga ajo goje mes kofsheve te shoqes time. Isha e re, pa eksperienca, mendoja si do ndihesha te me ndodhte mua

ajo gje...

Une tani jam ndeze me keq; vetem duke imagjinuar skenen qe ajo po me rrefen, duke e perzier me skena e histori te tjera qe fantazia ime i lind shpejt. Jemi te zhveshur te dy, trup me trup, dhe skam asnje pengese vecse ta heq buzen nga thithka e duke e puthe ne bark, ti shkoj mes kembeve.

-Ja po te ndodh dhe ty, i them.

... dhe nis ta lepij ta puth e tia fus gjuhen thelle. Ajo perdridhet, me kap floket, me shtyn sikur do te me fusi fare brenda.

- Sa e mire qenka, me thote duke buzeqesh. - Ashtu zemer, mos ndalo!, me thote me renkime qe ia ndiej ne shpirt.

Gjuha ime i ben rrathe mbi klitor, pastaj prape brenda, serish me thelle se heren e pare, dhe cdo goditje e gjuhes time eshte si nje pergjigje e pyetjes qe me lart e shtroi. E ndjej e shijoj lageshtine e saj, te paster, me arome te mire, dhe e ndjej qe dridhet.

Me njerin gisht brenda saj, "ashtu si shoqja jote", i them, dhe duke e penetruar avash, me gishtin tjeter, te ngjyer te pidhi i saj, i ferkoj te caren e bythes pastaj ja vendos te vrima...

- Ose pak me ndryshe se shoqja", i them.

- Po te lutem, me pergjigjet, harroje shoqen.

Une ngjitem pak me lart me trup, disi siper saj, dhe filloj ta penetroj me ritem, me te dyja vrimat njekohesisht. Ajo perdridhet nen trupin tim, kerkon me shume e di, me thelle, e me trashe, por ska ardhe akoma momenti. Me doren tjeter i shtrengoj qafen, a ngjis me fort prej meje, aromen e ka te mire dhe frymemarrjet, te shpejta.

- Me trego ca tjeter po mendoje duke e pare ate skene?, i peshperis ne vend ndersa vazhdoj ta qi me gishta, aq sa mundem.

- Mendova... si do ishte te me lepin te mua dikush ne ato momente... Ose sic po e ben ti tani... Oh sa mire ndihet, jepi me fort!

Une nderroj pozicion, ngrihem nga vendi, e ktheh edhe ate permbyes e ia hap bythet ta shoh dhe ta prek. E shoh si me kerkon te me gllaberoje, dhe dua shume ta lejoj, por momenti ska ardhe akoma.
- Ja tani do e dish, i them.

Ajo kthen koken pas, me syte te lagur e te bute nga deshura. Zgjat doren te me preki karin. E lejoj per nje moment ta ndieje, pastaj i afrohem e e vendos mes mollaqeve te saj. Ajo dridhet, ndoshta mendon qe do bej dicka por pasi ja ferktoj bythen pak duke i shetite mes te cares, rreshqas poshte, dhe ia fus brenda me force.
- Bravo! Jepi! Me qi me shkaterro!

Ashtu pa e lene te levizi, duke e mbajte shtrire permbyes, ja fus thelle, dhe ajo uleret. Ndoshta ndien pak dhimbje por e di se i pelqen. Njesoj si permbyshja. Me duar ne bythe, me njerin gisht qe ja fus brenda, vazhdoj ti shkoj me thelle akoma. Renkimet e saj mbushin jo vetem dhomen por krejt apartamentin, duart i ka ngule ne corcaf, dhe trupi i kercen gjithë kohen: nuk ngopet dot.
- A po te shijon zemer?
- Oh qe cke me te. Ta dashuroj karin!, me pergjigjet, sic e ben gjithmone kur me afirmon dashurine.

Ritmi behet me i cmendur akoma. Ajo vetem "po po mos ndalo" thote, ndersa une e pompoj me fort. Te dy jemi te shkaterruar nga kenaqesia por nuk dorezohemi dot, ajo shtrengohet me kofshe, tundet nga pak duke me shtrydhe brenda saj, une nganjehere gati i dal perjashta, duart ne bel, e shtrengoj fort, derisa ne sekond te fundit dal shpejt e ja derdh gjithë litrat mbi bythe. E ferktoj, e ledhatoj, ja shpie brenda; keto jane shakate tona.

Trupat na mbeten te ngjitur, djersa kullon, frymemarrjet na ngaterrohen. Ajo me shikon ne drite te syrit, buzeqesh, dhe sa eshte gati te thote dicka, une ja pres perpara:
- He, a shijon?
- Po, me pergjigjet gjysem zeri, - por ka akoma per te zbuluar...

Kujtime te Lageshta; Cetinje

04.12.2025

Mes gotave me vere dhe urimeve te mesnates, zbulojme nje kenaqesi te re.

Qe kur mberritem ne Cetinje, ditet na kane kaluar si endrra. Qyteti i vogel, i qete, me shtepite e uleta dhe rrugicat qe perplasen ne sheshe te vogla, eshte bere shtepia jone e perkohshme, qe me siguri, do kthehemi prape e prape per qetesi shpirti e zhurme te zemres. Ne mengjes dalim per kafe ne ndonje bar te qete, pastaj humbasim rrugicave, vizitojme muze, blejme gjera te vogla, dhe ne darke ecim dore per dore, sikur ta njohim qytetin prej kohesh. Nje jave qe na duket si nje jete e tere.

Sot eshte dita e fundit ketu, dhe nesor do te kthehemi ne Shkoder. Por kjo nate ka nje peshe te vecante. Eshte nata para ditelindjes Elses, dhe e kemi vendosur ta festojme si duhet, si asnjehere tjeter, vetem ne te dy, pa muzike, pa party, pa telefona. Blejme nje shishe vere te kuqe te mire se Mali Zi edhe shquhet per vere e per raki, marrim disa gjera te embla per te shoqeruar, dhe kthehemi ne apartamentin tone te vogel qe kemi porosite per nje jave. Dritat jane te buta, aroma e qytetit hyn nga dritaret, dhe ora shenon afer mesnates e ne spo na pritet.

Kur akrepat afrohen tek 12, mbushim gotat dhe i trokasim tek njera-tjetra.

- Gezuar, zemer, i them duke ia afruar goten dhe nderkohe sapo i bera "send" edhe poezise qe i pata shkruar per rastin.
- Gezuar, dashuria ime, jam e lumtur qe kjo ditelindje me gjeti fiks sic doja!, me thote me nje buzeqeshje pak te lodhur nga ecjet e pafundme qytetit por plot jete.

Pijme, dhe menjehere pas buzeqeshjes syte na takohen me thelle. Puthjet vijne natyrshem, te ngrohta, te gjata, por te buta e plot leng. Shija e veres kuqe perzihet me frymen e saj, me gjuhen e saj te njome qe me gjen kaq te uritur per te. Duart e mia zbresin mbi belin e saj, i ngjiten tek cicat, qe ti ndejne thithkat si nisin te behen te forta nen bluze. Ajo renkon lehte ne buzet e mia dhe tashme ja njoh klithmat, eshte "go"-ja e saj.

E shtyj goten tutje, dhe e marr shoqen time e shtri mbi divan. Frymemarrja e saj shpejtohet, gishtat e saj me lidhen pas koke dhe terheqin me afer. Duart me prekin e mi vendos mbi bark, duke mi zbritte poshte ngadale, derisa me ndjen karin qe tashme mezi po pret te dali perjashte, i forte dhe i gatshem sikur sapo mori turnin. Ajo e shtrengon, e ndjen, dhe si edhe mua me del nje psheretime nga kraharori.

- Shume i nxehte po me dukesh sonte, me peshperit te veshit.
- Per ty gjithmone, i them, dhe e zhys koken gjuhen pas veshit saj, ku ajo terbohet krejt.
- Ke pune sonte, me pergjigjet, do jete speciale.

Bluzat bien shpejt dhe na lene zbuluar. Ajo mbetet vec me recipetat e zeza, qe i heq si me nje terheqje te thjeshte, sikur ka mesuar nje levizje te re. Cicat e bukur, zbuluar komplet, me dalin tashme para syve, thithkat i jane bere te forta, sa te shijshme duken. I marr ne goje me ralle, i lag, i kafshoj lehte, ndersa ajo gjemon e leshon nje “ahhh” te thelle, qe me nxit me shume.

Edhe tutat i heqim me vrap, une e ajo njekohesisht, sikur sduam te humbasim asnje sekonde se e dijme mire cna pret. Ajo me kap prej kari si per te me drejtuar, e shtrengon e nis ta perkedheli e une ngrihem menjehere, e shtyj i hap kembet dhe turrem me koke mes kofsheve te saj – qe te perfitoj edhe pak kohe per vete. Aroma e saj me mbush hundet e trupin, gjuha ime e i ndjen butesine e pastaj edhe lageshtine, i perplasat mbi klitor, dhe ngadale i fus nje gisht brenda, pastaj dy, sikur po e terheq prej vete. Ajo shtrengohet, kapet pas mbuleses divanit dhe trupi i dridhet sikur do bjeri...

- Mos ndalo te lutem, me thote me ze te thyer, – te dua!

Nderkohe qe po na pelqen shume te dyve... Ndalem per pak dhe largohem ne anen tjeter te divanit. I bej me shenje “afrohu” dhe ajo vjen e ulet mbi mua. Ulet mbi karin tim, e ndjen si i hapet brenda,

sikur fryhet brenda saj, dhe nje britme e ngrohte i shpeton. Pak nga reklama, pak nga kenaqesia, gjithmone me komplimenton per madhesine time. Fillon te levize, ngadale ne fillim, pastaj me shpejt e me fort siper meje sa ndonjehere sikur po me merr brenda te terin. Duart e mia i pushojne mbi bel, mundohen ta drejtoje, e terheqin e cicat fillojne ti kercasin te kraharori im.

Pasi qendrojme edhe ca ashtu ne pozicionin tone te dashurise, i bej me shenje dhe ngrihem serish. Ne kembe buze saj, e rrotulloj nga beli dhe i kerktoj ta coje bythen lart qe te me vije te mesi. Ndersa asaj i varen kembet poshte, ia fus serish, duke e shtyre thelle e me shpejtese se tashme jemi prezantuar, gjithcka eshte fiks ne vend. Ajo shtrin duart pas, i vendos te bytha e saj, ferkohet, tundet, te ma beje me te lehte e me te shijshme cdo shtytje, nderkohe qe psheretin si e humbur nga trysnia.

- Ashtu shpirt, thelle sa te mundesh, mos ndalo!!!

E shoh nga pas, shpinen qe ja grith me duart, bythet qe ja rrah shuplaka, buzet e lagura qe i shtrengon me duart e kthehet sa per ti me shfaqe. Vazhdoj ta shtyj me fort, goditjet behen me te forta, me te shpejta, dhe ajo tashme e ndien qe jam drejt shperthimit tim. Por akoma jo; sepse tani vjen momenti qe se kemi provuar kurre me pare.

Ajo ka sjelle nje vaj te mire ulliri, ne shishen perkatese qe duket si nje brand premium, dhe me drejton ta marr te canta e saj. E derdh pak ne duar, dhe ja lyej ngadale bythen, duke ja ferkuar lehte, dhe duke e nuhate - te dyve na eksiton. Ja rreshqas pak brenda, e njom me shume, e zbut, e ferktoj me shume me gishta deri brenda. Ajo kthehet prej meje dhe me sheh ne sy, pak e frikesuar, por edhe ndezur nga kujdesi im, nga deshira e saj, nga seksualiteti jone.

- Zemer, kujdes e?, me peshperit ne vesh sikur ka frike, por edhe sikur ska.

- Ti me njeh mua tashme, - i them me bindje, - po se ndieve, une ndaloj!, dhe vazhdoj ta puth ne mollaqe sikur kjo eshte zona ime

tashme.

E vendos karin tek hyrja e ngushte, qe eshte bere e bute e rreshqitshme tashme dhe fillimisht sikur refuzon por vetem refuzimi qe nuk eshte opsion sonte. Une i futem brenda avash dhe ajo kap jastekun e duke e shtrenguar, sic shtengohet kari im brenda bythes saj saj...

- O Zot, sa te madh e ke...

Une ndalem per pak, perkulem siper shpines saj dhe duke e perkedhel e pyes:

- A je mire amore?

- Po po, vazhdo, me qi fort se sdo vdes.

Kur i shkon i gjithi brenda, ajo renkon me nje ze te thelle e me te forte. Une leviz ngadale, duke i dhene kohe te mesoje edhe ndjesine. Ajo fillon te levizi belin, ta shtyje trupin drejt meje dhe kjo eshte nje shenje qe po e shijon taman.

- Me qi zemer, ma jep komplet, - me thote me nje ze qe me ben te shperthej brenda.

Une nderkohe me duart ne bel, e qij me fort me ritmin qe rritet. Nganjehere ja ve duart ne supe e embaj te mos me iki, nganjehere tjeter e kap per flokesh se i pelqen kur ja rrah bythen me shuplaka, ndersa kari i rreshqet pa asnje pengese thelle te bytha e saj e bukur. Ajo renkon e lutet, me puth e me lepin gishtat qe ja mbaj ne fytyre ndersa i ngulem me thelle nga prapa - e kam zene dhe nuk e le te levizi; vazhdoj te "ja marr frymen" me penetrime te forta perplasese derisa lodhem te nderroj pozicion...

Shtrihem poshte, ketu ne te njejtin divan, dhe ajo rreshqet e hip mbi mua. Bythen topolake e peshon komplet siper karit tim; tashme shkon ne vend vete, dhe e perpin te terin, me cdo centimet. Nis te levize fort si e cmendur, ndersa une i kap i shtrengoj cicat, dhe ja thith, ja skuq...

- O Zot cfare shije! Me thuaj qe je imi!

- Pergjithmone vetem i joti zemer...

Dhe vazhdoj ta mbush plot; ndonjehere ajo ndalet dhe une e shtyj nga poshte, duke e drejtuar me duar, ajo kercen siper barkut tim, gati e nxjerr perjashta pastaj serish brenda deri ne fund.

- Kjo eshte dhurata me e bukur e ditelindjes, me thote.

- Te dy beme dhurata zemer, ja kthej une me te qeshur, nderkohe qe e terheq poshte ta puth ne qafe ne goje ti marr ere ashtu duke e shtrenguar ne krahe pa ja heqe karin nga bytha.

E mbajme ashtu, ndonjehere me ritme me te ngadalta, pastaj perseri me shpejt, e kap fort nga beli, e shtrengoj nga krahet, e gjuaaj, pastaj me gjuan ajo mua, tundet siper meje, me kap nga qafa sikur po me dhunon, me shtun fort me bythe derisa lengjet e mia i derdhen brenda me psheretima te forta.

Ajo bie mbi mua si e lodhur e une i lodhur sa nuk reagoj dot, djerset na perzihen, frymemarrjet na ikin e kthehen, puthjet e embla, buzeqeshjet e lodhura, dhe syte qe na shkelqejne bashke. Ska nevoje per shume fjale; trupat tane thane gjithcka. Nata e fundit ne Cetinje, ditelindja e saj, behet kujtimi me i forte i udhetimeve tona. Nje rifillim, nje lidhje edhe me e forte mes nesh. Dhe ashtu mbyllim syte e qetesohemi...

Kufinjte qe i thyejme

30.12.2025

Ne dashuri, sa me e plote qe eshte ajo, aq me thelle do te ndiesh.

Ka mbremje qe nuk duken te vecanta, dhe pikerisht per kete behen te rrezikshme, sepse asgje nuk e paralajmeron cmendurine ku do te perfundosh. Jemi ulur ne divanin tone qe e perdorim shpesh si krevatin e intimitetit tone, drita eshte e zbehet, Elsa ka kembet mbi kofshet e mia dhe po flasim per nje aplikim NIPT-i qe sapo kemi bere. Ndersa une e degjoj me ate perqendrim qe nuk eshte vetem respekt, por uri e fshehte per cdo nuance te zerit te saj sidomos kur ajo behet profesioniste, dhe per cdo frymemarrje qe i ndryshon ritmin kur e prek pa dashje ne qafe, dhe e ndiej qe dicka po shtohet mes nesh, nje tension i ngrohte i njohur, si nje tel i tendosur kitarre qe pret vetem nje prekje per te leshuar tinguj.

E shikoj ne sy, jo me nxitim, por me ate veshtrim qe i heq pengesat pa e zhveshur ende, dhe ajo e kupton, sepse buzet i ndalen per nje cast dhe me pyet pse po e shoh ashtu; nuk i pergjigjem me fjale, por me doren qe i rreshqet ngadale nga gjuri siper kofshes, duke ndalur aty ku fundi i fustanit te gjumit fillon te behet si nje pengese e vogel, nje pengese qe asnjeri prej nesh nuk ka ndermend ta respektoje per shume gjate. Ajri ndryshon; biseda venitet, dhe hapesira mes nesh mbushet me ate heshtje qe eshte me e zhurmshme se cdo fjali.

Puthja e pare nuk eshte e furishme; eshte e ngadalte, eksploruese, si nje prove se sa thelle mund te shkojme pa e prishur momentin. Buzet tona preken, ndahen, rikthehen, dhe une e ndiej si ajo doren e saj ma fut pas qafe, duke me terhequr me prane, sikur te mos mjaftonte distanca qe tashme nuk ekziston. Gjuha e saj prek timen me nje deshire qe shpejt kthehet ne guxim, dhe puthja behet me e thelle, me e lagesht, me e etur; une e mbaj nga beli, e afroj mbi vete, dhe ndiej trupin e saj te ngrohte qe me shtyp, qe me kerkon pa thene asgje.

Duart e mia fillojne te levizin me plan; kalojne nga shpina drejt belit, pastaj rreshqasin poshte, duke shtrenguar lehte vithet e saj te buta, dhe ajo leshon nje psheretime qe nuk eshte me e pafajshme. E shtrij ngadale ne divan, pa e nderprere puthjen, dhe zbres me buze nga

nofulla drejt qafes, duke e ndjere si pulsi i saj rritet nen lekure; ajo eshte pika e saj me delikate. E kafshoj lehte ne vendet qe e di se e bejne te dridhet, dhe ajo me kap floket, duke me shtyre edhe me poshte, sikur te me jape leje te pashkruar per te vazhduar.

Kur gishti im prek lekuren e zhveshur nen fustanin e gjumit, ajo hap kembet instinktivisht, nje levizje qe me ndez me shume se cdo fjale; rreshqas doren brenda, ndiej ngrohtesine e saj permes te brendshmeve, dhe e perkedhel ngadale, duke ndjere si lageshtia e saj rritet nen majat e gishtave te mi. Ajo leshon nje ze te mbytur, nje perzierje midis turpit dhe deshires, dhe une e shikoj drejt ne sy ndersa gishti im rreshqet nen pengesen e fundit, duke e prekur drejtperdrejt aty ku eshte me e ndjeshme. Trupi i saj dridhet pak, perdridhet lehte, dhe ajo me peshperit emrin, si nje lutje qe kerkon plotesi.

E leviz gishtin ngadale, pastaj me thelle, duke ndjere si ajo hapet per mua, si cdo tension i saj shnderrohet ne pritje; shtoj nje gisht tjetër, dhe ajo ngrihet pak nga divani, duke kerkuar me shume, duke me treguar me trupin e saj se ku duhet te qendroj, sa fort, sa shpejt. Une e shijoj ate kontroll te ndersjelle, sepse nuk eshte dominim, por komunikim trupash, nje bisede pa fjale ku cdo levizje eshte pergjigje e nje pyetjeje te plote por te heshtur.

Zbres me poshte, duke heqe te brendshmet e saj me nje ngadalesë qe eshte torture e embel, dhe gjunjezohem para saj; e puth fillimisht ne brendesi te kofsheve, duke lene gjurme te lageshta qe e bejne te dridhet, dhe e ndiej si me shtyn koken me afer, si nuk do me loje, por prekje te drejtperdrejte. Kur gjuha ime i prek klitin me ne fund, ajo leshon nje britme qe ngjan si e mbytur, dhe une e ndiej si gishtat e saj shtrengohen ne floket e mi. E leviz gjuhen ngadale, rrethore, pastaj me shpejt, duke alternuar butesine me presionin, dhe ajo fillon te humbase ritmin e frymemarrjes, duke u dorezuar plotesisht nen levizjet e mia.

E ndiej si trupi i saj tensionohet, si kofshet i dridhen rreth kokes sime,

dhe e mbaj fort nga beli e duke i shtrenguar gjinjte ndonjehere ndersa vazhdoj, duke e cuar drejt pikes saj kulminante pa nxitim, por me vendosmeri; kur ajo arrin, e ndiej si kontraktohet nen gojen time, si therret emrin tim me nje ze qe nuk e kontrollon me, dhe une vazhdoj pak sekonda me gjate, per ta shtrire ate vale kenagesie deri ne fund.

Ajo me terheq lart me nje shpejtesi te papritur, buzet e saj me kerkojne serish, kete here me nje etje te re, me te eger; me hap kopsat e bluzes gjumit me duart qe i dridhen jo nga pasiguria por nga padurimi, pastaj me ul mbathjet ndersa me shikon drejt ne sy, si te doje te me tregoje se tani eshte radha e saj. Kthehet me trup prej meje ndersa une qendroj ne gjunje prane saj, dhe prekja e saj e pare eshte e ngrohte, e sigurt; me perkedhel ngadale, pastaj me merr ne goje me nje levizje te ngrohte qe me ben te mbyll syte per nje cast.

Ajo nuk nxiton; me shijon me nje ritem qe alternon thellesine me lojen e gjuhes, dhe une e ndiej si cdo nerv me perqendrohet aty ku ajo me prek. Jam brenda saj, dhe gjuha e etur e gjen hapesiren brenda gojes saj te vogel te preki cdo pjese. Dora e saj leviz ne sinkron me gojen, duke krijuar nje ritem qe me ben te humbas kontrollin gradualisht; e kap lehte nga floket, jo per ta detyruar por per te mbajtur lidhjen mes nesh, dhe ajo me shikon lart me nje veshtrim qe eshte perzierje deshire dhe sfide - ashtu, me gojen, ne kete skene qe me ben te shkruaj poezi sa here ndodh.

E ndaloj e terheq lart para se te perfundoj, sepse dua ta ndiej brenda shpirtit tim - ndersa une jam brenda trupit saj, dhe e shtrij serish ne divan; ajo hap kembet pa hezitim, dhe une e vendos veten mes tyre, duke e ferkuar ngadale, duke e ndjere lageshtine e saj qe me pret. Hyj brenda saj me nje shtytje te ngadalte ne fillim, duke e pare ne sy ndersa ajo e ndien plotesisht burrerine time, dhe ajo leshon nje psheretime te gjate, si te ishte pikerisht kjo ajo qe ka pritur gjithë mbremjen a ndoshta gjithë jeten.

Levizjet e para jane te thella dhe te qeta, si per tu mesuar me njeri-tjetrin, pastaj ritmi rritet; ajo me mbeshtjell me kembe, duke me terhequr me afer, dhe une shtyj me fort, me shpejt, duke ndier si trupat tane perplasen ne nje ritem qe nuk ka me asgje te permbajtur. Zeri i saj mbush dhomen, nje perzierje britmash dhe peshperimash, dhe une e ndiej si cdo shtytje me con me prane skajit.

Kur ndiej se po afrohem, e terheq lehte jashte dhe e shoh; ajo e kupton pa fjale, afrohet, dhe me merr serish ne goje, kete here me nje intensitet qe me carmatos plotesisht. Levizjet e saj jane te shpejta, te vendosura, dhe une e ndiej si tensioni brenda meje eshte gati te shpertheje dhe kur jam gati te kulmoj ne gojen e saj, duke e pare si me mban, ajo terhiqet, me shikon drejt ne sy dhe me jep urdheresen e fundit; “e dua brenda”! Dhe une pa ja ndare syte e pa ja prishe deshiren, e shtri serish, ia marr gjunjet mbi supe, duart ne gjokse, e penetroj fort e thelle dhe shperthej brenda saj, plot pasion e deshire, e mbush plot!

Per nje moment, heshtim te dy. Shikohemi ne sy, me dashuri, me deshire qe avash nis te qetesohet; frymemarrjet tona jane te renda, trupat te lagesht, dhe une bie e shtrihem siper trupit saj, duke u terheqe mbi gjoksin e saj. Une i mbyll syte lehte, ndersa gishtat e saj vizatojne forma te padukshme ne lekuren time, dhe per disa minuta nuk ka nevojë per asgje tjeter pervec ngrohtesise qe ndajme – e kjo nuk buron vetem nga akti, por nga menyra si mbetemi te mbeshtjelle njeri pas tjetrit, duke marre fryme ne te njejtin ritem, sikur per disa caste zemrat tona te kene vendosur te rrahin si nje e vetme. E perqafoj fort, e puth ne gushe ne qafe – jo nga frika se do te largohet, por nga mirenjohja qe ajo eshte ketu, qe kemi kaluar nje tjeter vije se bashku, jo si dy trupa qe kerkojne kenaqesi, por si dy njerez qe zgjedhin njeri-tjetrin edhe ne zhveshjen me te plote e ne planet me te verteta.

Deri ne fund, serish

24.02.2026

Nje pervjetor qe nis si nostalgji romantike ne periferi te qytetit dhe perfundon ne nje nate pasioni te eger si deshmi e plote trupore.

Kohet e fundit e kam gjete veten duke pare kalendarin me shpesh se zakonisht. Ditet kalojne, javet palosen pas njera-tjetres, dhe befas e gjen veten perpara nje momenti qe te ben te ndalosh hapin e te mendohesh. Po vjen njevjetori yne! Nje vit i tere. Kur e mendoj me ftohtesi, treqind e gjashtedhete e pese dite, ato nuk jane asgje ne shtrirjen e madhe te kohes, por kur i mat me ndjenja, me nete te gjata bisedash, me deshira te ndara dhe me ato grimca te perditshmerise qe njerezit e tjere nuk i vene re, ky vit me duket si nje jete e tere e jetuar me intensitet maksimal.

Kemi ndare shume gjera pergjate ketij udhetimi. Kemi ndare mengjese te pergjumura ku kafja ka shije me te mire thjesht sepse jemi dy, kemi ndare heshtje qe peshojne me shume se fjalet, dhe kemi ndare ato sekretet e vogla qe nuk ia thua askujt tjetër, nga frika se mos i zhvlefte son bota. Por, mbi te gjitha, kemi mesuar shume. Kemi mesuar si ti lexojme syte e njeri-tjetrit perpara se buzet te formojne nje fjale, kemi mesuar se ku dhemb e ku sheron nje perqafim, dhe si te gjejme gjuhen e perbashket edhe atehere kur lodhja e perditshmerise tenton te ngreje mure mes nesh.

Tani qe ky pervjetor trokiti ne dere, nuk kemi deshire per fishekzjarre te medha apo premtime pompoze qe vdesin sapo mbaron festa. Kete here, pothuajse ne menyre te heshtur, biem dakord per nje plan minimal. Nje plan qe nuk kerkon luks apo destinacione ekzotike, por qe bazohet plotesisht te thjeshtesia dhe rikthimi te zanafilla. Duam te rindiznim ate shkendijen e pare, pa asnje lloj filtri apo rendese te jashtme. Vetem ne te dy.

Ajo eshte Elsa. Sa here qe ia shqiptoj emrin, ndiej nje lloj qetesie qe perhapet ngadale. Elsa eshte e dashura ime, ne cdo kuptim qe ka kjo fjale; ajo eshte njeriu qe ploteson hapesirat e mia boshe, ajo qe ma njeh shpirtin pa pasur nevojë per manual perdorimi. Tek ajo kam gjetur nje strehe te palekundur, nje te vertete te paster ne nje bote ku gjithcka po behet gjithnje e me artificiale. Me kete ndjenje te ngulitur

thelle ne gjoks, pres ditën e ritakimit, i vendosur për ta bërë këtë ditë një dëshmi të asaj që kemi ndertuar.

Dita e takimit vjen me një qiell të pastër dhe me atë lloj emocioni në stomak që zakonisht e ndien vetëm në takimet e para. Parkoj makinën pranë stacionit dhe qendroj në pritje, me sytë e ngulitur të rrugës ku pritët të shfaqet autobusi i saj. Çdo minutë me duket një amshim i vogël. Kur më në fund mjeti i madh ndalon dhe dyert hapen, e shoh të zbrese. Ka atë pamjen e saj karakteristike, paksa e lodhur nga rruga por më një shkelqim të menjehershëm në sy sapo veshtrimet tona kryqezohen.

I afrohem pa nxitim, duke shijuar çdo sekondë të asaj distancë që po zvogelohet. E marr më makine, duke ia mbyllur derën me atë xhestin e vjetër të xhentilese që asaj i pelqen aq shumë. Sapo ulet pranë meje, atmosfera brenda makines ndryshon; mbushet me aromën e saj, një perzierje parfumi të lehtë dhe freskie të jashtme. Nisemi menjëherë, pa bërë xhiro të tepërta neper qytet. Duam të arratisemi nga zhurma, nga vemendja e të tjereve, ndaj marrim rrugën drejt asaj kafese së famshme të vendosur matane urës Bunes, ku jemi takuar për herë të parë fiks një vit më parë, të Buna Park.

Kur behemi gati të ulemi në të njëjten tavolinë pranë lumit, filloj ta veshetroj më vemendje, sikur po e zbuloj nga e para. Elsa është bërë akoma më e bukur. Ka një lloj rrezatimi që i vjen nga brenda, dicka që nuk mund ta blesh më asnjë grim apo veshje. Është aq e njome, aq e bute në levizjet e saj, saktësisht si në ato ditët tona të para kur çdo prekje shoqërohej me një rrahje të shpejtë zemre. Por, në të njëjten kohë, ndiej se është edhe më shumë se aq. Në është më e pjekur dhe sigurtë; nuk është më vajza e turpshme që ulet më drojë e konfuzitet, por një grua që di çfarë do dhe që më dhuron atë butësi më vetedije të plote. Ndersa bisedojmë e pijmë kafën tonë, kuptoj që koha nuk e ka zbehur magjinë e fillimit, perkundrazi, e ka distiluar atë në dicka shumë më të fuqishme.

Pasi mbarojme kafën, vendosim ta vazhdojmë këtë perseritje të bukur të nates sone të pare. Makina mbetet e parkuar dhe ne dalim të ecim përgjatë pedonales së qytetit. Rruga është e mbushur me njërez, me drita dhe me zhurmen monotone të jetës urbane, por për ne të dy ekziston vetëm një fushë e ngushtë shikimi. Ecim ngadalë, krah për krah, me duart e nderthurura aq fort sa ndonjëherë harrojmë se kush po mban ke.

Cdo disa hapa ndalojmë, pothuajse pa vetedije, të tërhequr nga një magnet i padukshëm. Është një shpërthim puthjesh të shpejta në mes të trotuarit, përqafimesh të ngrohta që na bëjnë të harrojmë vonesën e mbremjes, dhe një lume batutash që vetëm ne të dy mund të kuptojmë; të qeshurat e Elses janë muzika më e mirë në këto momente. Cdo kujtim i vjetër kthehet në një arsye për të bërë shaka, dhe cdo shaka na afron edhe më tepër fizikisht.

Kur nata fillon të bjere plotësisht dhe uria bën të veten, hapat na çojnë natyrshëm të "Traditës", restoranti ku kemi ngrënë darkën tonë të pare – zyrtarë. Ambienti na mirepret me atë ngrohtësinë e tij karakteristike të drurit dhe gurit. Sapo ulemi, ndiejmë menjëherë që atmosfera është ekzaktesisht ajo që na duhet. Në sfond ka muzikë live, atmosfere të gjalla, njërez plot. Për fatin tonë të mirë, ose ndoshta për shkak të një koincidence të bukur të fatit, sonjë këndon Nimet Leka – fiks si herën e pare.

Zeri i tij i ngrohtë dhe kenget e vjetra qytetare krijojnë menjëherë një urë lidhëse me të kaluarën tonë të afert. Gjate mbremjes, Nimeti, duke na njohur tashmë si kliente besnikë dhe duke ndier me sa duket energjinë tonë të vecantë, afrohet disa here të tavolina jonë. Na përshendet me atë buzëqeshjen e tij miqësore, bën një gjest me dorë sikur po na uron rrugetim të mbare dhe na le të shijojmë ushqimin dhe praninë e njeri-tjetrit. Kjo darke të Traditës nuk është thjesht një darke e zakonshme; është rituari ynë i kalimit drejt asaj që do të pasojë, një përgatitje shpirtërore dhe shqisore për natën që na pret.

Mesnata afrohet e kur kthehemi ne dhome, atmosfera ndryshon menjehere. Zhurmat e qytetit dhe muzika e Tradites mbeten pas deres se mbyllur – larg tashme ne qytet, duke lene vend per nje heshtje te rende, te mbushur me tension elektrik. Nuk ka me nevojë per fjale apo batuta. Syte e Elses, nen driten e zbehte te dhomes, kane nje shkelqim te eger dhe te bute ne te njejten kohe, nje ftese te hapur qe une nuk kam ndermend ta refuzoj.

Fillimi eshte i ngadalte, pothuajse ceremonial. Behemi bashke ne mes te dhomes, duke hequr rrobat me levizje qe deshmojne nje uri te mbajtur zgjuar gjate gjithë dites. Fillon si nje seks i lehte, i mbushur me puthje te gjata e te deshperuara qe na marrin frymen, ku buzet tona eksplorojne cdo cep te lekures se tjetrit, nga qafa te shpatullat. Por ajo butesi fillestare nuk mund te zgjase shume perballe deshires qe po vlon. Pa humbur kohe, e shtrij ne shtrat dhe kalojme direkt ne nje penetrim vaginal te nxehte dhe intensiv. Eshte nje perplasje e paster impulseesh; lekura e saj e ngrohte dhe lageshtia e saj me mbeshtjellin menjehere, duke krijuar nje ritëm te shpejte qe na ben te dyve te stervitemi me psheretima te mbytura.

Nuk kalon shume dhe deshira per ta pare, per ta ndier ndikimin tim mbi te, me ben te ndryshoj rrjedhe. Nderrojme pozicion, duke u kthyer ne misionar. Kjo eshte pjesa qe une e adhuroj. Jam mbi te, i mbeshtetur ne krahe, dhe kenaqem pafundesisht duke i pare fytyren. Cdo levizje e imja pasqyrohet ne tiparet e saj: vetullat e mbledhura lehte nga kenaqesia, buzet gjysme te hapura qe kerkojne ajer dhe syte qe me shikojne me nje dorezim total. Kjo pamje me jep nje pushtet dhe nje kenaqesi qe shkon pertej fizikes.

Por nata eshte ende e re dhe ne duam te eksplorojme kufijte tane deri ne fund. Me nje levizje te sinkronizuar, rrotullohemi. E kthej Elsen permby, duke e ngritur lehte, dhe me kujdes por me vendosmeri, kalojme te seksi anal. Ngushtesia dhe nxehtesia e saj ne ate pozicion jane mbytese ne kuptimin me te mire te fjales. Cdo shtytje shoqerohet

me shtrengimin e duarve te saj pas carcafeve. Tensioni arrin piken e vlimit shume shpejt dhe aty, brenda asaj hapesire te ngushte dhe te ndaluar, bej prishjen tim te pare, nje shperthim i forte qe me le pa fryme per disa sekonda mbi trupin e saj.

Dhe nuk ndalemi me aq – nata ka akoma. Pasi marrim veten per pak caste, kthehem serish nga ajo. Filloj ti bej nje llape te bute te ngrohte, duke perdore gjuhen dhe buzet per ta stimuluar ngadale, duke kaluar disa minuta ne ate proces qe e ben ate te dridhet e te harkohet mbi corcaf. Ky prelud i dyte na ndez serish te dyve. Pa pritur me gjate, futem serish ne rruget vaginale, por kete here me levizje shume me te forta dhe agresive. Ritmi eshte i pameshirshem, shtytjet e thella dhe te shpeshta bejne qe krevati te kercase lehte nen peshen tone. Ndersa ndiej qe fundi po afrohet per te dyten here, e ndryshoj drejtimin ne momentet e fundit dhe vjen momenti i prishjes se dyte, serish ne nje penetrim anal te eger dhe te shpejte, duke lene pas nje tjeter vale kenaqesie te paster.

Te lodhur, me trupat e mbuluar nga djersa dhe te derrmuar nga intensiteti, ngrihem nga shtrati. Shkojme bashke ne tualet dhe bejme nje dush te ngrohte, ku uji qe rrjedh mbi ne sherben si nje pauze e shkurter rigjeneruese. Por sapo kthehem prape ne shtrat, freskia e dushit avullohet menjehere. Elsa ulet mbi gjunje dhe fillon te me beje nje gojore te ngadalte dhe te kujdesshme, duke perdore buzet dhe gjuhen me nje mjeshteri qe me ben te tensionohem serish nga fillimi. Ndiej se si po mbushem dhe, pikerisht ne momentin kur jam gati te prishem nga goja e saj, ajo rrotullohet me shpejtesi, duke u pozicionuar saktesisht ashtu sic e di qe une e dua. Futem brenda saj pa vonese dhe bejme analen e trete, ne nje gjysem doggie, nje finale intensive dhe e zhurmshme qe na le te shtrire prane njeri-tjetrit, plotesisht te zbrazur nga cdo energji, por jashtezakonisht te plotesuar.

Tani qe dhoma eshte qetesuar dhe degjohet vetem frymemarrja e

rregullt e Elses qe dremit prane meje, mbetem duke pare tavanin me nje ndjenje te thelle permbushjeje. Kjo nate nuk eshte thjesht nje kremtim i nje pervjetori; eshte nje konfirmim i asaj qe jemi dhe asaj qe mund te jemi. Ne nuk u mjaftuam me kujtimet e se kaluares, por i morem ato dhe i kthyem ne lende djegese per te krijuar dicka te re, me te forte dhe me te eger.

Sepse dashuria nuk eshte nje monument prej guri qe qendron i palevizur perballe kohes, duke prite qe pluhuri ta mbuloje. Ajo duhet te jete si nje organizem i gjalle, qe rigjenerohet me cdo prekje dhe cdo nate te kaluar bashke. Dashuria duhet te jete gjithmone e re dhe e bindur - e re ne pasionin qe zgjon cdo dite sikur te ishte hera e pare, dhe e bindur ndaj deshirave tona me te thella, pa pasur frike te dorezohet plotesisht perpara tjetrit. Me kete bindje ne mendje, u ktheva nga Elsa, e terhoqa lehte pas vetes dhe mbylla syte, i sigurt se ky njevjetor eshte vetem kapitulli i pare i nje rrugetimi qe do te na gjeje serish keshtu, deri ne fund.

© 2026 Eri Malsori

pasion.al · eridrekaj.com

NIPT: M67624701N